

เล่รัก ดวงใจ ทราย

รพีด

ร้อยเล่มนี้...เส่นหา...สัญญารัก |

๑

...จากบัดนี้เป็นต้นไปเวลาที่เหลือของเธอเป็นของเขา...

บุรุษร่างสูงใหญ่ นัยน์ตาสีดำ ผิวคมเข้ม จ้องนั่งไปยังนาฬิกาสีทอง เรือนใหญ่ที่แขวนติดอยู่บนฝาผนังห้อง ชายหนุ่มเพ่งมองเข็มนาฬิกาที่กำลังก้าวล่วงเข้าสู่วินาทีใหม่ และในทันทีที่เข็มวินาทีก้าวผ่านตัวเลขสิบสอง รอยยิ้ม สุขใจที่สิ้นสุดการรอคอยก็เริ่มฉายชัดบนใบหน้า ในที่สุด...เวลาของคำมั่น สัญญาที่ได้ให้ไว้ต่อกันก็ครบตามกำหนดแล้ว

“เตรียมพร้อมหมดแล้วใช่ไหม” ซิคซาออล ราบิน เอ่ยถามชายที่ยืน อยู่ตรงหน้า

“เรียบร้อยแล้วครับซิค”

ซิคหนุ่มแห่งรัฐจามาลพยักหน้ารับรู้ ในใจทวนนึกถึงเรื่องราวความรัก ของเพื่อนสนิทในครั้งนั้น ที่ชักนำให้เขาได้รู้จักกับหญิงสาวชาวไทย ผู้ที่ทำให้ คนอย่างซิคซาออล ราบิน สนใจและเป็นต้นเหตุของการรอคอยอย่างยาวนาน ขนาดนี้ สายตาคมดุจเหยี่ยวที่ทอดมองไปยังเบื้องหน้าปราศแว่แว่หัวใจ เมื่อนึกถึงใบหน้าของหญิงสาวที่ตนเองเฝ้ารอ

มันนานเกินพอแล้วสำหรับเวลาสี่ปีที่ทำให้คนอย่างซิคซาอาล ราบิน ต้องอยู่เหมือนจำศีล ขณะนี้คงถึงเวลาแล้วที่ราชสิทธิ์แห่งราบินต้องตามคู่ของ มันกลับเข้าถ้ำ และไม่ว่าคู่ที่มาดหมายจะตื่นรณหลีกหนีอย่างไรก็ตาม แต่ ด้วยศักดิ์ศรีและเกียรติของราบิน เขาจะไม่มีการปล่อยให้ผู้เคียงที่เฝ้าจองไว้มาเนิ่นนาน ได้หลบหลีกหรือหนีพ้นกรงแห่งรักในครั้งนี้อย่างแน่นอน...

“จบแล้วจ้ะ จบแล้ว” นางสาวน้ำหวาน ตรีนานินทร์ ที่เพิ่งมีอายุครบ ยี่สิบสี่เมื่อเดือนที่ผ่านมาส่งเสียงเจื้อยแจ้วพร้อมกับลอยหน้าลอยตาอ้อมบอทุกคนขณะเดินเข้ามาในบ้าน หญิงสาวส่งเสียงมาตลอดทางตั้งแต่หน้าประตูบ้านจนถึงห้องรับแขก และเจอพ่อกับแม่ นั่งก้มหน้าอ่านหนังสือพิมพ์อย่าง สนอกสนใจ

“ดีเลยลูก พ่อมีงานใหม่มาให้ช่วยทำพอดี” ดร. นานินทร์ ผู้เป็นพ่อ เยกหน้าขึ้นจากหนังสือพิมพ์ในมือ เอ่ยบอกลูกสาวคนเดียวด้วยรอยยิ้ม

“พ่อจ๋าจะแสดงความยินดีกับลูกสาวคนเดียวก่อนไม่ได้เลยหรือ จากนั้นค่อยใช้งานก็ยังไม่สายนะ” น้ำหวานบ่นอุบอิบ มองค้อนพ่อกับแม่ที่ไม่ค่อยให้ความสนใจกับความสำเร็จของลูกสาวคนนี้เท่าใดนัก

“จะเอาอะไรมากมายล่ะลูก ปริญญาที่ได้มานะก็ใบแล้ว เลิกเรียนได้แล้วลูก” ดร. ชลิกาน มารดาของหญิงสาวที่ปากบั่นร่ำเรียนอย่างสุดความสามารถจนในที่สุตก็สามารถคว้าปริญญาทั้งหมดหกใบมาอยู่ในกำมือ

“แม่จ๋า แต่มันยังไม่ครบโหลเลยนะ เพิ่งได้ครึ่งเดียวเอง” น้ำเสียงของคนที่เพิ่งคว้าปริญญาใบที่หกเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น แกวตาเป็นประกายหวังเต็มเปี่ยมว่าจะครอบครองปริญญาให้ได้สิบสองใบ

“พอก่อนเถอะลูก ตอนนี้พ่อก็โพรเจกต์ใหญ่ งานนี้งานต่างประเทศ เขียวนะ” ดร. นานินทร์ เอ่ยชวนด้วยคำพูดที่ปล่อยให้ลูกสาวหันมาสนใจได้ทันที

“พ่อจ๋า คราวนี้งานชุดอะไรหรือ หวานขอแบบแปลกๆ มั่งเถอะ หวาน นะอยากชุดอะไรที่มันนอกเหนือจาก จาน ชาม ถ้วย ไห หม้อ ตะหลิว ทัพพี

กระดุก ดุชิ ชุดมาตั้งแต่เด็ก จนหน้าหวานนะทั้งบานทั้งเก่า อีกไม่นานก็คง ถูกประทับตราเป็นของโบราณควรค่าแก่การอนุรักษ์เหมือนของพวกนั้นแล้ว” หน้าหวานยิ้มเคืองๆ เมื่อนึกถึงคำล้อของบรรดาเพื่อนๆ ที่ว่าหน้าเธอ ดูเหมือนของโบราณที่ชุดเจอเข้าไปทุกวัน

เสียงหัวเราะหึๆ ของคนเป็นพ่อดังขึ้น “แต่ครั้งนี่รับรอง ลูกสาวของพ่อต้องตาโตด้วยความอยากลองของแปลก”

“ไม่หรือเปล่า” หน้าหวานหันมาถามซ้ำๆ “แล้วตกลงอะไรละพ่อจ๋า ลูกสาวที่น่ารักคนนี้อพยงอยู่อย่างใจจดใจจ่อทีเดียวนะ”

“ชุดหาน้ำมัน” ดร. ซานินทร์ตอบลูกสาวคนเดียว

“น้ำมัน! อย่าบอกนะที่จามาล” แค่นึกถึงหน้าหวานก็หนาวระยิบระยับ ภาพสีปิที่แล้ววิ่งเข้าชอนอย่างจังในความคิด มันผ่านมาครบสีปิแล้ว เธอสิมไปได้ยังไงกัน

“เก่งมากลูก ที่จามาลนั้นแหละ มีบริษัทน้ำมันเปิดใหม่ เขาต้องการผู้เชี่ยวชาญไปสำรวจหาแหล่งน้ำมัน แล้วทางนั้นเชิญพ่อไปร่วมด้วย มีนักสำรวจชื่อดังหลายคน หวานต้องชอบแน่ถ้าพ่อจะพ่วงหวานไปช่วยงานในครั้งนี่”

“ไม่มีเรื่องอื่นแอบแฝงแน่ปะพ่อ” คนพูดหรีตามองอย่างสงสัย พ่อกับแม่คงไม่คิดที่จะส่งเธอไปให้ใครคนนั้นหรือใช้ให้

“แอบแฝงอะไร เห็นพ่อเป็นคนยังไง พ่อรู้ว่าเราไม่ออกไปจามาลเพราะอะไร ถ้าเป็นเรื่องนั้นก็วางใจได้เลย ตอนนี่ซิคเขามิแฟนไปแล้ว คงไม่รอเด็กกะโปโลไปจนวันตายหรอก” ดร. ซานินทร์เอ่ยปากบอกเล่าเรื่องราวที่เขารับรู้มาให้ลูกสาวคนเดียวฟัง

“โห! เด็กกะโปโล ดูถูกลูกตัวเองจริงๆ เลย หวานนะไม่อยากจะคุย ต้องคนสายตาดีมากและตาถึงเท่านั้นที่จะคู่ควร” หน้าหวานยิ้มแ้มตู่ยหลังพูดจบ แต่สองสามีภรรยาส่ายหน้ากับคำคุยโตของลูกสาวที่ฟังอย่างไรก็ไม่เป็นความจริง

หญิงสาวที่ไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นเด็กกะโปโลเริ่มยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ และคิดอย่างอารมณ์ดี หลังจากได้ยืมบิดาออกสิ่งที่อยากฟังและรอลุ้นผลมาเนิ่นนาน เธอกะแล้ว ผู้ชายเป็นแบบนี้ทุกคน ทำยที่สุดตาซีค่านั่นก็หนีไม่พ้นวัฏจักรสาว ๆ คนอะไรน่าหมั่นไส้ที่สุด สี่ปีที่แล้วทำมาเป็นสัญญา สัญญาหนักแน่นซึ่งขัง แต่สุดท้ายเห็นใหม่ ไม่แน่จริง ฮี พวกผู้ชายเจ้าชู้ไม่ทิ้งลาย ดินะที่เธอมีภูมิคุ้มกันแข็งแรงต้านทานเสน่ห์ของดำได้ดี ไม่เช่นนั้นต้องนำตาเซ็ดหัวเข้าให้เป็นที่น่าเวทนาแน่

“ว่าไปละ ไปกับพ่อใหม่ งานแบบนี้หาไม่ได้ง่าย ๆ นะลูก”

“โอ้ ถ้าดาวซูดนำโชคของพ่อจำไม่ได้ด้วย แล้ว ดร. ซารินทร์จะเจอบ่อน้ำมันดี ๆ หรือจ๊ะ” หญิงสาวยกคิ้วให้บิดาหนึ่งครั้ง ตอบรับการไปซูดหาบ่อน้ำมันที่รัฐจามาลด้วยความเต็มใจ

หญิงสาวดวงตาสีดำกลมโตสวมแว่นสายตากรอบสีเงิน ผมยวดกหนาหยิกฟูกำลังนั่งจัดสัมภาระลงกระเป๋าใบย่อมอย่างชะมกเขม่น ท่าที่หยิบจับข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ รวดเร็วว่องไว แสดงให้เห็นถึงความชำนาญในการจัดกระเป๋าเดินทางเป็นอย่างดี เวลาเพียงไม่นานนักชิปปากกระเป๋าถูกรูดปิด น้ำหวานพยกหน้ายิ้ม เธอพร้อมออกเดินทางไปรัฐจามาลในเช้าวันพรุ่งนี้แต่ตอนนี้เธอควรโทร. หาเพื่อนรักอีกสักครั้งก่อนเดินทาง

เสียงโทรศัพท์มือถือกริตร้องเสียงดัง เจ้าของเครื่องเดินยิ้มเข้ามากดรับเมื่อรู้ว่าใครโทร. มาหา

“หวานจะไปจามาลพรุ่งนี้ มีใครจะฝากอะไรถึงใครบางคนหรือเปล่าเอ่ย” น้ำหวานพูดเสียงใสกล้วหัวเราะเมื่อปลายสายอีกฝั่งกดรับ

“ไม่มี” พรสามยิ้มพูดตอบ พลางนึกถึงใครบางคนที่ถูกเอ่ยถึงจามิน ราชธรรณ คู่หมั้นที่หมั่นหมายกันไว้ตั้งแต่สองปีที่แล้วหลังจากที่เธอเรียนจบปริญญาตรี

“อ้อ...ลืมไป คู่หมั้นเพิ่งบินกลับไปอาทิตย์ที่แล้วนี่เอง คงไม่มีอะไร

ต้องฝากไปมั้งเนอะ” คนพูดหัวเราะลို့เพื่อนด้วยความชอบใจ

“หัวเราะดีไปเถอะ ระวังจะเข้าตัวเอง”

“อ๊ย ไม่กลัวหรอก สาไม่รู้อะไร ตอนนี่คุณช็อคถูกสอยไปแล้ว ทางโล่งสะดวกปลอดภัยไปร่ง ไปนั่งกินนั่งเล่นที่อัลลาการ์ได้สบายมาก ว่าแต่สาไม่ไปพร้อมหวานแน่ะ เปลี่ยนใจตอนนี่ยังทันอยู่นะเพื่อนรัก” น้ำหวานเอ่ยปากชักชวนพรสาให้ไปจามาลด้วยกันอีกครั้ง เพราะว่าเพื่อนรักจะเปลี่ยนใจ

“ช่วงนี้สาไปไม่ได้ งานเพียบเลย ไร่รอสะสางงานช่วงนี้ให้เสร็จก่อนจะรีบตามไปทันทีนะ”

“เฮอะ รีบตามไปหาพี่จามินนะสิ น้ำหวานคนนี่ตกกระป๋องไปตั้งแต่งงานหมั้นเมื่อสองปีที่แล้วนี่เนอะ”

เสียงหัวเราะร่วนของพรสาดังเข้ามาในโทรศัพท์ น้ำหวานอมยิ้มฆ่าเพื่อนสนิท นึกถึงงานหมั้นของพรสากับพี่จามินที่ถูกจัดขึ้นเมื่อสองปีก่อน หลังจากที่พรสาเรียนจบและถูกฝ่ายชายรบเร้าขอแต่งงานทันที แต่บิดาของเพื่อนรักยื่นคำขาดว่าต้องหมั้นก่อน ไม่ให้แต่งงานในตอนนั้น ทำเอาพี่จามินของเธอใจแป้วขวัญเสียอยู่นาน เพราะเกรงว่าเวลาที่พ่อตาจะไม่ยกลูกสาวให้จนเวลาล่วงผ่านมาสองปี พี่จามินก็ยังไม่ละความพยายาม บินมาเอาใจว่าที่พ่อตาเกือบทุกเดือน จนลุถึงภาพพ่อของพรสาเริ่มใจอ่อน แวบๆ วาจะไฟเขียวให้แต่งงานได้ แต่ขอดูความประพฤติอีกสักนิด

น้ำหวานคุยเล่นกับพรสาอีกสักพักแล้วจึงวางสาย และทันทีที่วางสาย ภาพความทรงจำในอดีตเมื่อสี่ปีที่แล้วก็ผุดขึ้นมาในความคิด ภาพที่เธอได้ให้คำสัญญาไว้แก่ช็อคชาอาล ช็อคหนุ่มคู่กรณีของเธอ ว่าครบสี่ปีเมื่อไร เวลาที่เหลือของเธอจะเป็นของเขา น้ำหวานอยากหัวเราะใจจะขาดเมื่อได้ยินคำพูดนี้ในตอนแรก เธอไม่ึกว่าคนอย่างช็อคชาอาลจะกล้าพูดคำพูดพวกนี้ แต่ติดที่ตอนนั้นสายตาของคนพูดที่ดูมุ่งมั่นเอาจริงเอาจังจนทำให้เธอหัวเราะไม่ออก ได้แต่รับคำไปตามเรื่องราวเพราะเห็นวาระยะเวลานานขนาดนั้น ช็อคชาอาลคงลืมหรือมีแฟนใหม่ไปเอง

แต่ข่าวที่เธอได้รับมาในตลอดช่วงปีแรกที่เธอเพียรโทร. ไปสอบถาม พี่จามินเกือบทุกเดือน คือซีคชาอลมีสาว ๆ มาห้อมล้อมเหมือนเดิม แต่ไม่มีที่ท้าวซีคหนุ่มจะมีแฟนใหม่เป็นตัวเป็นตน ทำเอาผิดหวังทุกครั้งที่ได้ฟังจนเธอเมื่อต้องเลิกโทร. ไปถาม และดูเหมือนว่าเวลาที่ปีจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เธอลืมนึกถึงคุณซีคขวัญใจสาว ๆ ก่อนประเทศไปเองในที่สุด

จนกระทั่งบิดาพูดถึงเรื่องไปสำรวจหาบ่อน้ำมันที่รัฐจามาล ทำให้เธอนึกถึงเรื่องนี้ และสุดท้ายโชคก็ยิ่งเข้าข้างคนอย่างน้ำหวานเสมอ เมื่อเธอได้รับข่าวดีว่าซีคชาอลมีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลังจากถูกสาวรุ่มล้อมแย่งกันมาอย่างยาวนาน

น้ำหวานส่ายหัวซาๆ เมื่อนึกภาพซีคชาอลถูกรายล้อมไปด้วยสาว ๆ สวย ๆ ที่เรียงหน้ากันมาให้ซีคหนุ่มซึ่งเลือกไม่เว้นในแต่ละวัน และอดแปลกใจไม่ได้ว่าบรรดาพวกผู้หญิงเห็นซีคชาอลมีเสน่ห์ตรงไหน แม้หน้าตาจะดีพอผ่าน แต่สูงใหญ่อย่างกะยักษ์ ด่าก็เท่านั้น ดูน่าหวาดกลัวเป็นที่สุดอีกต่างหาก

หญิงสาวกระตุกยิ้มแบบหวาดกลัวล้อเลียนซีคชาอลในความคิดส่งท้าย พร้อมกับล้มตัวลงนอนบนเตียง พุดยิ้มๆ เบาๆ ผากข้อความส่งไปถึงซีคแดนไกล “คุณซีคดำที่เคารพ คุณซีคคงไม่อาจเอื้อม ควรคู่กับน้ำหวานคนนี้อีกแล้ว หึๆ”

ณ ท่าอากาศยานสนามบินแห่งชาติรัฐจามาล หญิงสาวชาวไทยเดินทางกระเป๋าดูแลเดินทางออกมากจากประตูทางออกสนามบินโดยลำพัง พลังบ่นอุบมาตลอดทางเมื่อบิดามารดาโดนคำสั่งด่วนจากทางมหาวิทยาลัยให้ไปเป็นตัวแทนเข้าร่วมประชุมก่อนที่ครอบครัวชาตินทร์จะออกเดินทางมาที่จามาลเพียงแค่วันนี้ไม่กี่ชั่วโมง ซึ่งนั่นทำให้น้ำหวานต้องเดินทางมารัฐจามาลโดยลำพัง หลังจากบิดามารดาสัญญาว่าจะบินตามมาในภายหลัง

หญิงสาวที่มารัฐจามาลคนเดียวหยุดยั้งเหลียวมองไปรอบสนามบิน

ด้วยความรู้สึกที่วังเวงและอึมครึมแปลกๆ ลักษณะตาของน้ำหวานบอกว่า มีกลิ่นทะแม่งๆ อยู่รายล้อมรอบตัวเธอ มันเหมือนคนจะโดนหลอกอย่างไรไม่รู้ แต่ก่อนที่ความคิดจะโลดแล่นไปไกล ชายในชุดพื้นเมืองก็เดินเข้ามา ทักทาย พร้อมทั้งแนะนำตัวว่าเป็นคนจากบริษัทออยล์จามาบิน บริษัทยักษ์ใหญ่ที่จ้าง ดร. ซานินทร์ให้มาสำรวจหาน้ำมัน

น้ำหวานหยุดความคิดแคลงใจลง หันมาสนใจผู้มาใหม่ทันที

“สวัสดีครับ คุณผู้หญิง ผมเป็นตัวแทนจากออยล์จามาบิน มารับคุณผู้หญิงให้ไปพร้อมกับคณะสำรวจ ซึ่งตอนนี้อยู่กันครบหมดทุกคนแล้วครับ ขาดแต่ ดร. ซานินทร์ ซึ่งเจ้านายของผมได้รับการติดต่อเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จาก ดร. ซานินทร์ บอกว่าได้ส่งคุณน้ำหวานซึ่งเป็นบุตรสาวมาแทนก่อน จากนั้นจึงจะบินตามมาภายหลัง หลังจากเสร็จงานด่วนจากทางเมืองไทยแล้ว เชิญครับ คุณผู้หญิง”

ชายหนุ่มในชุดพื้นเมืองรายงานโดยไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายมีการซักถาม เมื่อพูดจบก็คว้ากระเป๋าของหญิงสาวไปถือ แล้วเดินนำไปยังรถขับเคลื่อนสี่ล้อคันใหญ่ที่จอดเตรียมไว้

“เดี๋ยวๆ คุณๆ จะไปไหน บอกมาก่อน” น้ำหวานรีบกระซกกระเป่า กลับคืน หรีตามองอย่างจับผิด คนแปลกหน้าไว้ใจได้ที่ไหน

“นี่ครับ บัตรพนักงาน” ชายชุดพื้นเมืองหันมายื่นบัตรพนักงาน พร้อมทั้งเอกสารให้หญิงสาว

น้ำหวานรับเอกสารมาไล่อ่าน พร้อมทั้งพลิกบัตรดูเพื่อตรวจสอบ “แล้วตกลงคุณจะไปไหน ฉันต้องโทร. หาคนรู้จักก่อน ราเชน อัลอาการ์ นะ รู้จักไหม พี่ชายของนั่นเอง ฉันน่าจะสาวสุดที่รักเชียวนะ ดังนั้นเมื่อมาถึงจามาบินต้องโทร. รายงานตัวเพื่อความสบายใจของพี่ชาย ฉันเป็นอันดับแรก คุณต้องเข้าใจนะ พี่ชายหวงก็แบบนี้”

น้ำหวานอ้างชื่อ ราเชน อัลอาการ์ ชายหนุ่มผู้เปรียบประดุจพี่ชาย เข้าชม เธอถือคติ ต่างถิ่น แปลกหน้า ผู้ชายไว้ใจไม่ได้ ต้องกันเอาไว้ก่อน

และชื่อราชน เมื่อคนในจามาลได้ยินก็ต้องสยบให้ความยำเกรง

“แล้วยังมีซีคซาล ราบิน อีกคน แต่รายนั้นไม่สนิทเท่าไร แต่ก็พอรู้จักกันอยู่บ้าง คุณรู้จักทั้งสองคนนี้ใช่ไหม”

“ครับ ทั้งสองคน ใครๆ ที่จามาลต่างรู้จักดี”

หญิงสาวพยักหน้า รู้ได้แบบนี้คงไม่กล้าคิดร้ายกับเธอ “แล้วตกลงคุณจะไปไหน”

“ตอนนี้คุณกำลังเตรียมความพร้อมอยู่บริเวณไอเอสซาอิส ออกจากเมืองนี้ไปประมาณสี่ชั่วโมงครับ”

“ฉันขอโทรศัพท์ก่อนนะ” น้ำหวานกวาดสายตามองหาโทรศัพท์สาธารณะ ชายในชุดพื้นเมืองจึงยื่นโทรศัพท์ของตนเองให้ น้ำหวานลังเลอยู่ชั่วครู่และตัดสินใจรับโทรศัพท์มากดโทร. ออกปลายสายคือผู้นำตระกูลอัลฮาการ์

“เฮียเซน หวานเองนะ” น้ำหวานกรอกเสียงลงไปยังปลายสายที่ถูกกดรับโดย ราชน อัลฮาการ์

“เธอเองหรือหรือ มีอะไรหรือเปล่า” ราชนถามกลับ สีหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มสไมล์

“ตอนนี้หวานอยู่ที่จามาลนะ มาสำรวจบ่อน้ำมันให้แกบริษัทออยล์-จามาลิน เฮียเซนรู้จักซีโหมบริษัที่ที่เจ้าของชื่อ ไบรอัน บิน”

“อืม รู้จัก” ราชนตอบเสียงราบเรียบ

“นั่นแหละๆ และตอนนี้หวานกำลังจะเดินทางไปไอเอสซาอิส มีคนของบริษัทมารับ”

“อืม ตกลงเธอจะให้ฟังเฉยๆ ใช่ไหม” น้ำเสียงชายหนุ่มยังคงราบเรียบเหมือนเดิม แต่ใบหน้ากลับอมยิ้มอย่างชอบใจมาก

“เฮียเซน เป็นห่วงกันหน่อยเถอะ เกิดหวานหายไปกลางทะเลทรายก็อย่าลืมไปช่วยตามหาด้วยแล้วกัน” น้ำหวานพูดเสียงสละสลวยแล้วได้รับเสียงพูดบนหัวเราะของราชนตอบกลับมา

“หน้าอย่างเธอ ทะเลทรายยังกลัว ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกนะ ฉันรู้จัก เจ้าของออยล์จามาบินเป็นอย่างดี เขาเป็นคนดีและมีเทสต์เรื่องผู้หญิงสูง แต่ถ้าเกิดเธอหายไปจริงๆ ฉันจะพลิกทะเลทรายหาเธอให้เจอก็แล้วกัน แต่คงนานหน่อย...มันกว้าง เรื่องนี้เธอคงไม่มีปัญหาหรอกใช่ไหม ฉันรู้ว่า เธอมีความอดทนสูง อึดใช้ได้”

“ขอบคุณเสียที่ชม” น้ำหวานกัดฟันกรอดๆ “หวานฝากความคิดถึง พี่ลีนด้วย ถ้าเสร็จงานแล้วจะไปหา”

“ได้ เต็มปากบอกให้ ไม่ต้องเป็นห่วง ขอให้เธอโชคดี” ราเซน อัลอาการ์ อวยพรส่งท้าย และเมื่อวางสาย รอยยิ้มแปลกตาของผู้นำอัลอาการ์กลับปรากฏขึ้นบนใบหน้า...ทุกอย่างเรียบร้อย

น้ำหวานกดตัดสายอย่างเคื่องๆ และอดบ่นคนที่เพิ่งคุยด้วยสักครู่ไม่ได้ “ดีเหลือเกินหลานชายที่แม่จาร์กนักรักหนา คิดถูกหรือคิดผิดเนี่ย ที่โทร. ไปบอก ฮี เย้ยหยันเก่งจริงจิง หลานรักคนนี่ของแม่”

“เรียบร้อยแล้วนะครับ จะได้ออกเดินทางกัน เชิญครับ” ชายชุดพื้นเมืองเดินนำหน้าพาหญิงสาวที่กำลังบ่นกระปอดกระแปดไปขึ้นรถ จากนั้นไม่นานรถขับเคลื่อนสี่ล้อก็มุ่งหน้าเข้าสู่ทะเลทรายกว้างใหญ่ ห่างไกลจากตัวเมืองจนไม่อาจมองเห็นตัวตึกหรืออาคารที่อยู่ด้านหลัง เห็นแต่เพียงทะเลทรายไกลจนสุดลูกหูลูกตาที่รายล้อมอยู่

ภาพเม็ดทรายสีทองถูกลมเลียด้วยไอแดดปรากฏให้เห็นตลอด ทั้งสองข้างทาง ดวงตากกลมโตของน้ำหวานจ้องมองอย่างสนใจพร้อมกับชิมซับบรรยากาศทะเลทรายด้วยสายตาชื่นชม เธอเคยมาจามาไม่กี่ครั้ง และไม่มีครั้งไหนที่เดินทางเข้าสู่เขตทะเลทรายอย่างแท้จริงเหมือนครั้งนี้

น้ำหวานมองทุกอย่าง ทั้งสนใจและตื่นเต้น จวบจนเวลาผ่านไปกว่าสองชั่วโมง อาการตื่นเต้นในระยะเริ่มต้นเริ่มเปลี่ยนไปเป็นเอียงคอกพักบนเบาะรถยนต์อย่างคนมีความสุข จนกระทั่ง...

“ปังๆๆ”

เสียงปืนดังหลายครั้งทำให้น้ำหวานสะดุ้งตื่นและรีบกวาดสายตา เหลี่ยมมองไปรอบตัวอย่างรวดเร็ว “คุณๆ เกิดอะไรขึ้น”

“โจรทะเลทรายคร่ำครึคุณผู้หญิง” ชายชุดพื้นเมืองตอบคำถามด้วยอาการตื่นตระหนก

“ที่จามาลยังมีโจรทะเลทรายอีกหรือ ไม่น่าเชื่อเลย ไหนคู่มือท่องเที่ยวบอกว่ารัฐนี้สงบสุขร่มเย็น ประชากรอยู่ดีกินดีทุกคน หนังสือท่องเที่ยวมันโกหกหรือเนี่ย” น้ำหวานออกอาการไม่เอียงเชื่อในสิ่งที่เจอ คู่มือท่องเที่ยวของรัฐจามาลระบุเอาไว้อย่างชัดเจนว่าการเดินทางท่องเที่ยวในจามาลมีความปลอดภัยสูง และรัฐบาลยังออกมายืนยันเต็มร้อยว่าปลอดภัยแน่นอน

“เอ่อ...ก็เพิ่งมีมาในระยะหลังๆ นี่แหละครับ” ชายชุดพื้นเมืองเหวี่ยงटकเล็กน้อย ตอบด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก

ชายฉกรรจ์ในชุดดำที่นั่งอยู่บนหลังอูฐไม่ต่ำกว่าสิบคนกระจายกำลังกันรายล้อมรถยนต์ที่จอดสนิท น้ำหวานซึ่งนั่งอยู่ตอนหลังของรถแอบมองสำรวจเหล่าบรรดาโจรทะเลทราย เธอสังเกตเห็นชายชุดดำตัวโตสูงใหญ่ที่มีผ้าโพกศีรษะสีน้ำเงิน จากลักษณะท่าทางคนคนนี้น่าจะเป็นหัวหน้าโจร

น้ำหวานเริ่มขมวดคิ้ว มีความรู้สึกคุ้นๆ กังๆ แปลกใจเหมือนว่าตนเองจะเคยเห็นหัวหน้าโจรมาก่อนจากที่ไหนสักแห่งหนึ่ง

“คุณผู้หญิงครับ ลงจากรถเถอะครับ” ชายชุดพื้นเมืองหันมาบอกเมื่อได้รับสัญญาณมือจากหนึ่งในโจรให้ทุกคนลงจากรถยนต์

น้ำหวานพยักหน้ารับรู้ สลัดความรู้สึกแปลกใจทิ้งไป แล้วเปิดประตูตามลงไปยืนข้างตัวรถ

“ผู้หญิงคนไหนใช่น้องสาวของ ราเซน อัลอาการ์ หรือไม่” น้ำเสียงทรงอำนาจจากปากของคนที่น้ำหวานคิดว่าเป็นหัวหน้าโจรดังขึ้น

คนที่ใช้เวลาว่างในช่วงสี่ปีที่ผ่านมาศึกษาภาษาจามาลจนฟังออกและพูดได้กำลังจะอำปากปฏิเสธ แต่ถูกคนของบริษัทฮอยล์จามาบินที่มำด้วยกั้นชิงตอบก่อน

“ใช้ครับ คุณผู้หญิงเป็นน้องสาวของ ราเชน อัลอาการ์”

น้ำหวานค่อนข้างขำ โธ่! จะตอบว่าใช้ทำไมเนี่ย

เมื่อจำเป็นต้องปล่อยเลยตามเลย เธอก็ควรใช้ชื่อนี้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด “อืม...ถ้ารู้แล้ว อย่างนั้นก็ปล่อยให้พวกเราผ่านไปแต่โดยดีจะดีกว่า ราเชน อัลอาการ์ ต้องไม่ชอบใจแน่ ถ้ารู้ว่าน้องสาวคนเดียวต้องมาเจอเรื่องแบบนี้”

เสียงหัวเราะฮาครินใหญ่จากเหล่าโจรทะเลทรายดังขึ้น ไม่มีใครสนใจคำชมเชยที่ออกมาจากปากของหญิงสาวชาวไทยแม่แต่น้อย โดยเฉพาะหัวหน้าโจรที่มีแต่สายตาวิบวับมองผู้หญิงตรงหน้า

“ไม่กลัวหรือ ราเชน อัลอาการ์ นะ โหดเหี้ยมเกินผู้ใด หวงของตนเองเป็นที่สุด ใครกล้ามาแตะ เอาถึงตายเลยนะนั่น” น้ำหวานยกชื่อราเชนมาพูดต่อ พร้อมทั้งบอกสรรพคุณเสรีจสรรพว่าคนชื่อราเชนนั้นเหี้ยมแค่ไหน แต่ปฏิภานที่ได้รับความรอดจากเหล่าโจรทะเลทรายทั้งหมดคือความไม่แยแสต่อคนชื่อ ราเชน อัลอาการ์ ทำเอาน้ำหวานต้องรีบกลับมาขบคิดอย่างหนักว่าตนเองจะเอาตัวรอดจากสถานการณ์ย่ำแย่แบบนี้ได้อย่างไร

“อัลอาการ์ก็เท่านั้น ในแดนทะเลทรายนี้ก็มีแต่ชื่อ ดีชะอีก เมื่อเจ้าเป็นน้องสาว คำตัวยิ่งมาก พวกเราคงยิ่งสบาย และยิ่งตอนนี้พวกเราขาดแคลนผู้หญิง มีเจ้าพวกเราคงสบายขึ้น”

น้ำหวานกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ไม่มีคำพูดไหนจะน่ากลัวเท่ากับคำขาดแคลนผู้หญิงอีกแล้ว หญิงสาวที่กำลังตกอยู่ในสถานการณ์คับขันเริ่มรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ตามร่างกายขึ้นมาทันที เพราะนอกจากจะมีแนวโน้มอย่างสูงว่าจะถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่แล้ว เผลอๆ เธออาจตกเป็นเมียสาวทบ้ำเรอกามให้แก่โจรพวกนี้อีก

“พานางไป สำหรับเจ้าสองคน กลับไปบอก ราเชน อัลอาการ์ ว่าน้องสาวอยู่ในมือเรา ถ้าอยากได้ตัวคืนให้นำเงินมาไถ่ตัว แต่ถ้าตักตักแจ้งทางการ จะได้เพียงชิ้นส่วนนางกลับไป” หัวหน้าโจรประกาศก้องด้วยน้ำเสียง

เด็ดขาด แต่เสียงใสๆ เพียงหนึ่งเดียวกลับรีบชัดขึ้น

“เดี๋ยวก่อนที่จะทำอะไรกัน เรามาตกลงกันก่อนเถอะ ฉันมีข้อเสนอใหม่ที่น่าสนใจมากด้วย”

หัวหน้าโจรผู้มีหนวดเครารกรุงรัง นัยน์ตาสีน้ำตาล รูปร่างสูงใหญ่ หันมามองด้วยใบหน้านิ่งสนิท ก่อนจะถามคนที่กำลังพยายามทำให้ดีรู้สึกเสียงเข้ม “เจ้ามีข้อเสนออะไร”

“รู้จักซิคซาอาล ราบิน หรือเปล่า”

หัวหน้าโจรเล็กคิ้วตกหนาขึ้น หยุดมองหน้าตัวประกันค่าไถ่หนึ่งชั่วอึดใจ ก่อนตอบและถามกลับในคราเดียวกัน “รู้จัก มีอะไร”

“รู้จัก ดีหรือเปล่า” น้ำหวานถามย้ำอีกครั้ง

อาการนิ่งเงียบไม่ตอบของหัวหน้าโจร และท่าทีจะไม่รับฟัง ทำให้เธอต้องรีบโพล่งออกมา

“ฉันนะเป็นเมียรักของซิคซาอาล ราบิน เขาต้องไม่พอใจแน่ที่เห็นเมียตัวเองถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่ เอาอย่างนี้ดีกว่าไหม เพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของทั้งสองฝ่าย ฉันยอมโดนจับไปเรียกค่าไถ่แต่โดยดี พวกคุณก็ไปรับเงินจาก ราเซน อัลอาการ์ ได้ตามสะดวก แต่สำหรับฉัน ขอความปลอดภัยในสวัสดิภาพได้ไหมล่ะ ง่ายแค่นี้เอง คิดดูให้ดีนะ พวกคุณจะได้ไม่เปิดศึกสองด้าน ถ้าอัลอาการ์บวกกับราบิน คุณก็รู้ว่าฝ่ายคุณเสียเปรียบมากยามมหาศาลขนาดไหน เนี่ย! ถ้าซิครู้ว่าฉันต้องตกเป็นของคนอื่นคงอาละวาดหนัก ซิคซี้หឹងจะตาย แต่ถ้าฉันปลอดภัยดี ฉันรับรองจะไม่พาดพิงถึงพวกคุณให้ซิคซาอาลฟังแม้แต่คนเดียว รับรองได้เรื่องนี้ ตกลงตามีนะ”

“แน่ใจหรือ ว่าเจ้าเป็นเมียซิคซาอาล ราบิน” หัวหน้าโจรถามคำถามเพื่อให้หน้าหวานยืนยันคำตอบเดิมอีกครั้ง

“ของมันแน่นอนอยู่แล้ว ซิคนะรักฉันมากมาย ซี้ดาวได้ดาว ซี้เดือนได้เดือน เชื้อเถอะ ฉันไม่หลอกพวกคุณหรอก” คนที่อ้างตัวเป็นเมียซิคซาอาลตอบเสียงหนักแน่นไม่หลบสายตา แต่ทำไมเธอถึงเห็นสายตาแปลกๆ คล้าย

พอกพอใจในแวตตาของหัวหน้าโจร หรือเป็นเพราะข้อเสนอของเธอเข้าตา เลยทำให้เขาดีอกดีใจ คิดได้แบบนี้ น้ำหวานจึงยิ้มและพยักหน้าให้หัวหน้าโจรอย่างเห็นดีด้วย

“ได้ เจ้าจะปลอดภัย แต่อย่าคิดหนีเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นทุกอย่างจบ”

“ได้ ไม่นี่ แต่ว่าเรียกค่าไถ่เท่าไรดีละ สามสิบล้านดอลลาร์สิ ราเชน อัลลาการ์ รวยจะตาย แคนี่ไม่สะเทือนหรอก” น้ำหวานรีบเข้าไปตีสนิทเพื่อความปลอดภัยส่วนตัวทันที “น้อยไป น้อยไป เอาเป็นห้าสิบล้านไปเลยดีกว่า ค่อยเหมาะสมหน่อย”

“สิบล้านก็พอ เจ้าเป็นแค่น้องสาวไม่ใช่หรือ คงไม่สำคัญมากเท่าไร”

น้ำหวานร้องจ๊วใจ อุตส่าห์เสนอห้าสิบล้าน ลดลงไปกว่าครึ่งและครึ่งถึงสองครึ่ง เซ็งพวกดวงตาไร้แววจริงๆ

เมื่อตกลงกันได้ เหล่าบรรดาโจรทะเลทรายต่างพากันขึ้นบนหลังอูฐ เพื่อออกเดินทาง น้ำหวานทำท่าลังเลเล็กน้อยเมื่อเห็นทุกคนขึ้นไปนั่งบนหลังอูฐจนเกือบหมด ยกเว้นเพียงแต่ชายคนหนึ่งที่กำลังเดินไปตกลงกับชายชุดพื้นเมืองให้นำข้อความจากหัวหน้าโจรส่งผ่านไปบอก ราเชน อัลลาการ์

ตัวประกันค่าไถ่กวาดสายตามอง เหลืออูฐเพียงหนึ่งตัว โจรคนนั้น และตัวเธอ ถ้าโจรคนนั้นขึ้นอูฐตัวนั้น แล้วเธอละ ต้องไปประกบติดกับใคร คิดได้ดังนั้น น้ำหวานจึงรีบเดินปรีๆไปยังอูฐตัวที่เหลือทันที

น้ำหวานยืนมองอูฐอยู่ดีใจ ก่อนตัดสินใจดันตัวเองขึ้นไปบนหลังอูฐตามวิธีของคนที่ขึ้นไปก่อนหน้า เธอใช้เวลาไม่กี่วินาทีก็เรียนรู้จนขึ้นไปนั่งบนหลังอูฐได้ และทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทิ้งให้เจ้าของอูฐตัวจริงยืนมองตาปริบๆ ไม่คาดคิดว่าจะเหลือตนเองเพียงคนเดียวที่ไม่มีอูฐขึ้น

เหล่าโจรที่อยู่บนหลังอูฐต่างมองหน้ากันขำๆ แต่ต้องซ่อนรอยยิ้มไว้ไม่ให้หญิงสาวเห็น

“เจ้าซึ่งเป็นตัวประกันค่าไถ่คงไม่คิดว่าข้าจะให้เจ้านั่งบนหลังอูฐคนเดียว แล้วระหว่างทางปล่อยให้เจ้าชักอูฐของข้าหนีไปซะไหม” หัวหน้าโจร

หันมาพูดกับคนที่กำลังทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้

“ไม่หนีหรือกาน้ำ คิดบวกหน่อยสิ”

“ลงมา!” หัวหน้าโจรสลัดเสียงเข้ม

น้ำหวานมองค้อนคนลี้ๆ แต่เริ่มตื้นก็ลี้ๆ แล้วต่อจากนี้ไปเธอไม่โดน
ลี้ๆไปตลอดเลยหรือไง

“ลงมา!” หัวหน้าโจรสลัดเสียงเข้มอีกหน เมื่อเห็นหญิงสาวยังทำท่าลังเล
ไม่ยอมลง

“รู้แล้วละน่าว่าต้องลง แต่ฉันลงไม่เป็น ช่วยลงให้ดูก่อนได้ไหม”
หญิงสาวสะบัดเสียงตอบ มองคนลี้ๆอย่างเคืองๆ เธอเห็นแต่ท่าขึ้น ท่าลง
ยังไม่เคยเห็น จะกระโดดลงไป พอดีพอร้ายเดี่ยวอุจู้เหยียบตาย

เสียงหัวเราะหึๆ คล้ายขบขันดังเล็ดลอดออกมาจากเหล่าบรรดา
โจรสลัดทราย น้ำหวานจึงหันขวับไปมองต้นเสียง แล้วอดพูดขึ้นมาไม่ได้
“แหม! หัวเราะไปเถอะ ดังๆ ก็ได้ ดิฉันไม่อายุหรือก่ะที่ลงจากหลังอุจู้
ไม่เป็น”

เงาส่อนของวัตถุบางอย่างบนเป็ลัมภาระของสมุนโจรสลัดที่ติดอยู่บน
หลังอุจู้เข้ามากระทบสายตา ทำให้น้ำหวานเหลือบมองด้วยความสนใจ และ
เพียงแค่นั้นเธอก็เห็นว่าเงาส่อนนั้นคืออะไร ความดีใจก็เริ่มวิ่งเข้ามาในหัวสมอง
โชคคงเข้าข้างเธออีกครั้งแล้วละงานนี้

หัวหน้าโจรสลัดทรายกระโดดลงมาจากหลังอุจู้แล้วเดินตรงเข้ามาหา
น้ำหวาน ก่อนตัวเดหวหญิงสาวให้ลงมายืนบนพื้นได้อย่างง่ายดาย พร้อมๆ
กับของดีที่ติดมือมาจ่ออยู่บนศีรษะและรอยยิ้มกว้างอย่างมากมายของ
คนจ่อปืน

“โง่ ร้องไม่ออกใช้ไหม อย่ากระตุกกระดิกเด็ดขาด ปืนกับผู้หญิง
มันไม่เข้าใครออกใคร เกิดร้องบึ้งขึ้นมา หัวของนายคงเป็นรูแผลให้อับอาย
คนที่ยังมีชีวิตอยู่ เข้าใจไหม” น้ำหวานใช้เสียงเข้มเข้าหู ตอนเธอลงจาก
หลังอุจู้ อาศัยความเร็วเหยียบปืนโดยที่ไม่มีใครเห็น และเข้าจู่โจมอีกฝ่ายด้วย

การจ่อปืนเข้าที่ศีรษะทันทีที่ยืนบนพื้นทราย

“ฮึ คิดจะจับคนอย่างน้ำหวานไปเรียกค่าไถ่ กรูณากลับไปฝึกฝีมือใหม่ได้เลย คนละชั้นกันเห็นๆ...อ่อน”

เหล่าบรรดาคนที่เหลือต่างมองหน้ากันเล็กลักเมื่อเห็นหัวหน้าของตนเองถูกปืนจ่อในระยะกระชั้นชิด ผิดกับตัวหัวหน้าที่ไม่สะทกสะท้าน ซ้ำยังยืนสีหน้าสงบนิ่งอย่างใจเย็น

“คุงเช่า! เอามือวางไว้บนหัว” คำสั่งเสียงหี้ยมดังก้อง น้ำหวานสั่งหัวหน้าโจรให้คุกเข่าลง

“ยังอีก! อยากตายใช่ไหม” น้ำหวานตวาดสั่งอีกครั้ง เมื่อเห็นหัวหน้าโจรยังยืนนิ่ง

หัวหน้าโจรยอมคุกเข่าลงบนพื้นทรายซ้ๆ น้ำหวานมองผลงานด้วยความกระหึ่มดีใจ บทโหดของเธอก็ทำไม่ได้ไม่เลวนัก

“พวกนายที่เหลือด้วย วางปืนลงเดี๋ยวนี้!” อดีตคนที่เกือบถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่หันมาสั่งสมุนโจรเสียงเฉียบ หัวหน้าโจรพยักหน้าให้ทุกคนยอมทำตาม ปืนทุกกระบอกจึงทยอยวางลงบนพื้นทราย

“ปล้นคนอื่นเป็นงานประจำ คราวนี้พวกนายช่วยแน่ ไปชดใช้กรรมในคุกเถอะ ดูเอาเถอะ แขนงาก็มีครบยังเลือกเดินทางชั่ว หัดคิดชะมั่ง คนที่ด้อยกว่าพวกนายยังมีอีกเยอะ แต่พวกเขาก็ยังเลือกทำงานสุจริต มีชีวิตอยู่อย่างพอเพียงและมีความสุข ฉะนั้นฉันจะยึดเยียดความสงบสุขในคุกให้พวกนายได้ไปนอนสำนึกเอง” น้ำหวานสั่งสอนพวกโจรตบท้าย บางทีคำพูดของเธออาจไปกระตุ้นต่อมสามัญสำนึกให้เหล่าโจรพวกนี้กลับใจได้บ้าง

“อ้าว ยืนนิ่งอยู่ทำไมละคุณ ไปเก็บปืนพวกนั้นมาสิ จะได้พาพวกโจรไปเข้าคุกซะที ชาวบ้านแถบนี้จะได้อยู่กันอย่างสงบสุข ไม่มีตัวมารมาระรานให้เดือดร้อนอีก” น้ำหวานหันไปสั่งชายชุดพื้นเมืองที่มาจับตนเอง

ชายชุดพื้นเมืองพยักหน้า รีบเดินไปจัดการเก็บปืนมากองรวมกันไว้ น้ำหวานยิ้มสนใจเมื่อทุกอย่างเริ่มคลี่คลาย แถมยังได้ทำความดีจับโจรร้าย

ส่งทางการได้ นับว่าไม่เสียเที่ยวจริงๆ ที่เดินทางมารัฐจามาโลในครั้งนี้น้ำหวานสังเกตเห็นตัวหัวหน้าโจรอีกครั้งแล้วแอบเบ้าปากใส่ สิวเม็ดเดียวกับคุณช็อคดำจริงๆ ดำได้ระดับโหนดเดียวกันอีกต่างหาก ถูกแดดส่องที่เปล่งประกายดำได้แวววาวดีแท้

หี...เจ้าโจรเสียดำ

หญิงสาวมัวแต่จ้องหัวหน้าโจรทะเลทราย โดยไม่เฉลียวใจแม้แต่หน่วย และกว่าจะรู้ตัวอีกที...ก็สายไป เมื่อถูกผ้าโปะลงบนมูก

“อ๊ะ” น้ำหวานพยายามกลั้นหายใจ รีบสับตั่วให้หลุดออก แต่ก็ไม่อาจต้านแรงรัดจากคนข้างหลังได้

หญิงสาวเหลียวหน้าไปมองคนลอบกัดข้างหลังนิดหนึ่ง และเมื่อรู้ว่าเป็นใคร ลำเน็กสุดท้ายก็ร้องบอกกับตนเอง...ขึ้นชื่อว่าผู้ชายไวใจไม่ได้ทั้งนั้น คนจากออยล์จามาบินที่แท้ก็เป็นพวกเดียวกับโจร

หัวหน้าโจรรีบเข้าไปรับร่างของคนทั้งหมดสติไว้ได้ทันก่อนที่จะร่วงลงสู่พื้น

“นายครับ จะไหวหรือเปล่าครับ เจอกันไม่ถึงชั่วโมงยังเอาปืนมาจ่อหัวนายได้ ไม่ธรรมดาเลยนะครับคุณน้ำหวานคนนี้” ชายชุดพื้นเมืองอัยมมองหัวหน้าโจร

“นั่นสิครับนาย คำสั่งสอนเมื่อสักครู่ ถ้าผมเป็นโจรคงกลับใจตั้งแต่ได้ยินแล้ว” ลูกน้องคนหนึ่งพูดขึ้น เรียกรอยยิ้มของคนที่เหลือให้อัยมพยักหน้าตามอย่างเห็นด้วย

“ผู้หญิงแบบนี้เหมาะกับหัวหน้าโจรทะเลทรายไม่ใช่หรือ” หัวหน้าโจรบอกกับบรรดาลูกน้อง

“นาย คุณผู้หญิงเธอบอกว่าเป็นเมียช็อคซาอาละนะครับอย่าลืม คิดจะผิดถูกผิดเมียคนอื่นบาปหนักนะครับ” ชายชุดพื้นเมือง ตัวแทนจากบริษัทออยล์จามาบินยื่นให้หัวหน้าโจรทะเลทรายผู้มีใบหน้าเต็มไปด้วยหนวดเครารับรู้ไว้ว่าหญิงสาวนั้นมีเจ้าของไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ซาริม ถ้านายพูดมากอีก ฉันจะทิ้งนายไว้ที่คนเดียว เออละ เตรียม ตัวออกเดินทาง” หัวหน้าโจรมองลูกน้องคนสนิทที่รับบทเป็นนกดอในวินนี้ แล้วยิ้ม ทว่าสีหน้านั้นกลับสร้างความหวาดผวาก็คนฟังเป็นอย่างมาก

“ครับๆ เลิกพูดแล้วครับนาย” ซาริมที่แต่งกายด้วยชุดพื้นเมืองคนเดียวยิ้มเก๋ๆ ให้เจ้านาย

เมื่อเรื่องทุกอย่างเรียบร้อย ไม่นานจากนั้นกองโจรทะเลทรายก็พากันเคลื่อนตัวออกจากจุดเกิดเหตุ ขบวนอูฐสิบกว่าตัวเดินเรียงรายตามกันไปเป็นทางยาวกลางพื้นที่ร้อนระอุ โดยทิ้งเหตุการณ์การลักพาตัวหญิงสาวจากเมืองไทยไว้เบื้องหลัง พร้อมกับกำกรลบข่าวอย่างมิดชิด จนไม่มีใครคาดหมายนอกคนใดสามารถล่วงรู้ได้ เสมือนหนึ่งว่า ณ ที่แห่งนี้ไม่เคยมีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้นเลย

๒

สี่ชั่วโมงผ่านไปขบวนอูฐได้เดินทางมาถึงยังจุดหมายปลายทาง หัวหน้าโจรอุ้มร่างบอบบางที่ยังไม่ได้สติลงจากหลังอูฐและพาเข้าไปยังกระท่อม ก่อนวางร่างนั้นลงบนที่นอนเล็กๆ ที่ได้จัดเตรียมไว้ก่อนล่วงหน้า

ดวงหน้าที่หลับไหลสะกดสายตาของหัวหน้าโจรให้มองอย่างชื่นชม และอดใจไม่ได้ที่จะเอื้อมมือออกไปไล่ตามใบหน้าของหญิงสาวที่นอนเหยียดกายอยู่ตรงหน้าอย่างอ่อนโยน

“เมื่อไหร่จะหมดพยศสักที ผมรอมานานแล้วรู้ไหม” หัวหน้าโจรพึมพำเบาๆ ก้มหน้าลงต่ำประทับริมฝีปากบนหน้าผากของร่างที่นอนหลับสนิทอย่างแผ่วเบา

“ทำอะไรนะ!” น้ำหวานพูดเสียงดังลั่น ดวงตาทั้งสองข้างเบิกกว้าง เมื่อเห็นใบหน้าของหัวหน้าโจรลอยประชิดจนแทบติดกับใบหน้าของตนเอง

หัวหน้าโจรเงยหน้าขึ้น พร้อมทั้งปรับสีหน้าและท่าทีกลับไปเป็นเรียบเฉยเหมือนเช่นเดิม

“ข้าต้องถามเจ้ามากกว่า ว่าคิดจะทำอะไร” หัวหน้าโจรย้อนถามเสียง

เข้ม สายตามองเขม็งเหมือนอยากให้น้ำหวานทบทวนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าใครกันแน่ที่ควรจะเป็นคนถามคำถามนี้

“พูดอะไรไม่เห็นรู้เรื่อง” น้ำหวานบ่นอุบอิบ แหวตาขุ่นเคือง เธอเห็นกับตาทั้งสองข้างว่าหัวหน้าโจรคนนี้อาจกำลังคิดไม่ซื่อกับเธอ

“ข้าบอกเจ้าแล้วใช้ไหม่ว่าถ้าคิดหนี ข้อตกลงทุกอย่างของเราจบ”

เมื่อได้ยินคำพูดที่สื่อถึงบทลงโทษของตัวเองชัดๆ น้ำหวานถึงกับอ้าปากตาค้างด้วยความหนาวจัด เธอยังอยากกลับบ้านพร้อมกับความบริสุทธิ์ผุดผ่องของตนเองเหมือนตอนมาจากเมืองไทยอยู่นะ

“ฉันขอโอกาสแก้ตัวหน่อยได้ไหม ตามหลักสากล ความผิดครั้งแรก จากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ส่วนมากจะลดโทษให้ครึ่งหนึ่งนะ” น้ำหวานเอ่ยเสียงอ่อยอย่างสำนึกผิด บางทีเธอคงต้องยอมเสียศักดิ์ศรีเล็กๆ น้อยๆ ร้องขอความเห็นใจจากหัวหน้าโจร ซึ่งนั่นยอมฉลาดกว่าการที่เธอทำเป็นเก่งแล้วต้องพลิกกายให้โจรทุกคนได้เซยชม

ไม่มีคำตอบจากชายร่างสูงใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า ความเงียบที่ปราศจากคำพูดใดๆ ทำให้หญิงสาวผู้ถูกจับตัวมาเรียกค่าไถ่เริ่มใจเสีย

น้ำหวานพยายามปรับสีหน้าให้ดูน่าสงสาร มองตาหัวหน้าโจรอย่างแว่วอน “นะ ครึ่งหนึ่งนะ ท่านหัวหน้า”

“ครึ่งหนึ่ง นั่นคือจากคนทั้งหมดให้เหลือแค่ครึ่งใช้ไหม”

คำตอบจากหัวหน้าโจรทำเอาคนฟังอยากเอาอะไรไปหัวให้หายแค้นนัก

“โอๆ ท่านหัวหน้าโจร อย่าล้อเล่นแบบนี้สิ” น้ำหวานพยายามหัวเราะแห้งๆ แต่ยังใช้สายตาแว่วอนไม่เลิก

“หิ...ได้ ข้าจะอภัยให้ครึ่งหนึ่ง แต่เจ้าจงเตรียมตัวรับความผิดที่เหลืออีกครึ่งหนึ่งด้วย แล้วต่อไปเรียกข้าว่าออลบิน”

“ขอบคุณท่านออลบินมากที่ใจดีมีเมตตาต่อลูกผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง” น้ำหวานเอ่ยปากขอบคุณ แต่ภายในใจทั้งดำทั้งสาปแช่งตามมา

มากมาย

...ไอ้โจรสวรรคแผ่นดิน นิสัยเสีย ไร้คนสั่งสอน ดำทั้งกายและใจ...

“เออละ ถึงเวลารับความผิดที่เหลือแล้ว” หัวหน้าโจรนามอาลบิน จุดเขนน้ำหวานให้ลุกขึ้น

“หา! อะไรจะเร็วขนาดนั้น คนเพิ่งฟื้นจากยาสลบ เห็นใจกันบ้างเถอะ มีนหัวนะ เข้าใจไหม” น้ำหวานต่อว่า มองหัวหน้าโจรอย่างกล่าวหาว่าเป็นคนเลี้ยงน้ำใจ

“เถียงได้แบบนี้ เจ้าคงหายมีนแล้ว” ชายหนุ่มไม่รีรอให้อีกฝ่ายอึดออด จับข้อมือจุดให้ลุกขึ้นแล้วพาเดินออกนอกกระโจม ไม่สนใจหญิงสาวที่พยายามฝืนตัวไว้และเกาะอุ้งมือหน่ออกตลอดทาง

น้ำหวานถูกพาออกมานอกกระโจมท่ามกลางสายตانب่ยี่สิบคู่ที่ยืนอยู่โดยรอบ และดูเหมือนว่าคนเหล่านั้นกำลังรอคอยบางสิ่งบางอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้นในอีกไม่ช้า จนกระทั่งหัวหน้าโจรส่งเสียงประกาศดังก้องต่อหน้าคนเหล่านั้น เสียงโห่ร้องยินดีอย่างพอใจก็ดังกระหึ่มตามมาทันที

“นี่คือบทเรียนสำหรับคนที่ไม่คิดหนี ใครให้ราคาสูงสุดเป็นเงินสดจะได้นางไปรับใช้ในคืนนี้และคืนต่อๆ ไป จนกว่านางจะถูกไถตัวกลับไป หรือถ้าไม่มีการไถตัว นางจะเป็นสิทธิ์ของคนผู้นั้นไปจนวันตาย”

“หา! อะไรนะ” หญิงสาวตาเหลือก ร้องเสียงหลง แต่ไม่มีใครสนใจเธอสักนิด

“ดูผิวสิ นวลเนียนเหลือเกิน” เสียงสมุนโจรคนหนึ่งร้องขึ้นชม มองผู้ที่ถูกประมุขตาปรอย

“ใช่ๆ เยี่ยมยอดที่สุด ชาวไสอย่างนี้ตอนกลางคืนคงเปล่งประกายสว่างไสวแน่”

น้ำหวานถลึงตาและกวาดสายตาดูต้นมองไปยังบรรดาโจรๆ แต่ก็ไม่มีใครใส่ใจตัวเธอเหมือนเดิม นอกจากเสียงต่อรองราคาตัวกันอย่างวุ่นวายดังสนั่น จากหลักหน่วย ผ่านไปหลักสิบ และร้อย พัน หมื่น ไปเรื่อย

จนกระทั่งสิ้นสุดที่ห้าหมื่นเก้า การต่อรองราคาจึงใกล้สิ้นสุดน้ำหวานเริ่มเห็ง่อตกใจหวิว เมื่อเห็นหนึ่งในสมุนโจรยิ่งกว้างตีใจที่ตนเองจะได้เป็นผู้ครอบครองเธอในคืนนี้

“เงินสดห้าหมื่นเก้า มีใครจะให้มากกว่านี้อีกหรือไม่ ข้าจะนับถึงสาม ถ้าไม่มี นางตัวประกันค่าไถ่จะเป็นของเจ้าแต่เพียงผู้เดียว” หัวหน้าโจรอาลบินประกาศอีกครั้ง “หนึ่ง... สอง...”

“หกหมื่น!”

เสียงหนึ่งดังขึ้นชัดเจนนับถึงสาม เหล่าบรรดาโจรหันไปมองตัวต้นเสียงอย่างอึ้งๆ กับคนที่กล้าเข้าร่วมประมุข...ตัวเอง

“มีใครจะให้มากกว่านี้อีกไหม โอเคๆ ไม่มีอีกแล้วใช่ไหม ดีมาก” น้ำหวานถามเสียงซึ่งซัง จากนั้นจึงรีบสั่งกระเป่าหนึ่งสี่ตำจากทางเกยยื่นออกมา หยิบเงินหนึ่งปึกและนับต่อหน้าโจรทุกคนที่กำลังงงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเบื้องหน้า

“เงินสดใช่ไหม ได้ๆ ไม่มีปัญหา หกหมื่น” ผู้ชนะประมุขรวบรัดนับเงินอย่างรวดเร็ว ก่อนส่งเงินหกหมื่นให้หัวหน้าโจร

“หัวหน้าอาลบินคงไม่ว่าอะไรนะ ที่ฉันจะประมุขตัวเอง ไม่มีกฏที่นี่ใช่ไหม” น้ำหวานยิ้มเย้ย หนอย! จับตัวเธอมาเรียกค่าไถ่ยังไม่พอ ยังจะให้เธอกลายเป็นสินค้าเที่ยวถูกระประมุขชายอีก ไอ้โจรเสียด่า! อย่าให้ถึงที่เธอบ้างก็แล้วกัน จะเอาให้จมความดำตายไปเลย แล้วก็อย่าฝันไปว่าคนอย่างน้ำหวานจะยอมง่ายๆ แค่นั้นกระจิบยังไม่ทันร้องจิบๆ ด้วยซ้ำ

“เรียบร้อยแล้วนะ ถ้ายังไงขอตัวก่อนละกัน เพลีย!” หญิงสาวยกไหล่ยิ้มกวนๆ ทำท่าจะเดินผละออกไปอย่างผู้ชนะ

หัวหน้าโจรลอบมองเงินในกระเป่าของน้ำหวานที่ขณะนี้เหลืออยู่ อย่างน้อยนิดด้วยรอยยิ้มร้ายกาจ

“หนึ่งแสน ข้าอาลบินขอร่วมประมุขตัวนาง” อาลบินประกาศเสียงดังก้องตบท้าย

น้ำหวานชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวเดินจากไป หันขวับกลับมาเถียงเสียงดังทันที “ได้ยังไง เมื่อกี้ปิดการประมูลไปแล้ว”

“ยังนับไม่ถึงสาม การประมูลยังไม่เสร็จสิ้น” น้ำเสียงกลั้วหัวเราะและรอยยิ้มอย่างผู้ชนะที่หลังอย่างแท้จริงจากหัวหน้าโจรทำให้น้ำหวานหน้าตาเหยเกออกอาการฮึดฮัด

“โง่ เจ้ามีเงินสดถึงแสนใหม่ ข้าจะให้เวลาเจ้า จะยังไม่นับต่อ ตกลงมีหรือไม่” อาลบินจ่อมโจรเปิดทางให้หญิงสาว

ใบหน้าน้ำหวานบึ้งตึงมองผู้ชายหมวดเครารกรุงรังตรงหน้าอย่างสุดเคือง แต่จำต้องเปิดกระเป๋าเงินอีกครั้ง หยิบเงินทั้งหมดออกมา เทเศษเหรียญที่มีมานับ คลำตามกระเป๋าเสื้อกระเป๋ากางเกงหาเงินจ้ำละห้วน แต่สุดท้ายก็ได้เพิ่มมาอีกแค่กำร้อย ทำเอาเจ้าตัวหัวเสีย เงยหน้าขึ้นมาสบตาวิบวับของฝ่ายตรงข้าม

“ไม่มีอีกแล้วใช่ไหม”

คนถูกถามไม่ตอบ ได้แต่กัดฟันกรอด ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเสียทำให้ใครแบบนี้มาก่อน

“สาม! ปิดการประมูล นางเป็นของข้านับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป... ตลอดกาล” โจรอาลบินประกาศเสียงเข้มด้วยถ้อยคำอันหนักแน่นมั่นคงเหมือนฝากให้ถ้อยคำเหล่านั้นจารึกไว้กลางผืนทรายแห่งจามาล

“แล้วไหนล่ะ เงินสดหนึ่งแสน” น้ำหวานยังไม่ยอมแพ้ トラบไตที่ยังไม่เห็นเงินสดครบหนึ่งแสน เธอยังมีความหวัง

จ่อมโจรอาลบินเลิกคิ้วขึ้น “แล้วทำไมข้าต้องให้เจ้าเห็นเงินข้าด้วยโน้เมื่อไหร่เงินนั้นก็ต้องเป็นของข้า”

“เฮ้ย! อย่างนี้มันโกงกันนี่หว่า ทำยังนี้ได้ยังไง ชี้โง่ง!” น้ำหวานโวยวายขึ้นมาทันที

“หึ! เป็นถึงหัวหน้าโจรแต่ไม่มีศักดิ์ศรี ผิดคำพูด เล่นตลกติกกับผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ไม่มีพิษมีภัย ไม่อายลูกน้องบ้างเธอที่มีหัวหน้าเป็นคน

แบบนี้ คนหือฉล! ไร้อัจจะ!” น้ำหวานล่องหัวหน้าโจรร้ายที่เป็นคนขี้โกงเขม็ง

“ไม่อาย” โจรอาลบินตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน

“เป็นโจรที่หน้าด้านที่สุด!” น้ำหวานแหบร้องตะโกนใส่หน้าผู้ชายที่ทำหน้านิ่งเฉยไม่ยี่หระต่อสิ่งใด

“ใช่” หัวหน้าโจรตอบเสียงหนักแน่น รอยยิ้มเหี้ยมเกรียมเริ่มจับตามใบหน้า “แต่นั้นเป็นเพราะตัวเองที่ผิดสัญญา ก่อน ข้าเองก็ได้ลดโทษให้เจ้าครึ่งหนึ่งแล้ว จากคนทั้งหมดเหลือเพียงข้าคนเดียว ยังไม่พอใจอีกหรือ”

น้ำหวานผงะกับท่าทางคุกคามของหัวหน้าโจร แต่เธอยังไม่ยอมแพ้หันมามองลูกสมุนโจรและแกลงคำประกาศออกมาบ้าง

“ท่านผู้เป็นลูกหลานชาวทะเลทรายแห่งจามาล เลือดที่ไหลเวียนในกายของพวกท่านเข้มข้นไปด้วยเชื้อสายแห่งชายชาติบุรุษ ถึงพวกท่านเป็นเหล่าจอมโจรแต่ก็มีชื่อ มีศักดิ์ศรี มีเกียรติที่ยิ่งใหญ่ยิ่งนัก ดังนั้นพวกท่านจะยอมให้มีคนพูดจากลึงกลอกไปมา มีอำนาจเหนือพวกท่านได้อย่างไร พวกเราต้องสู้เพื่ออิสระ เสรีภาพ...”

“พูดมากเกินไปแล้ว” ยังไม่ทันที่น้ำหวานจะได้แกลงการณ์ต่อไป เสียงเข้มจากคนที่กำลังจะโดนต่อต้านก็ดังชัดขึ้น

หัวหน้าโจรเดินปรี๋ตรงเข้าไปหา ก่อนจะตัวต้วเอวหญิงสาวที่กำลังจะอ้าปากพูดต่อवादใส่บ่า น้ำหวานตกใจกรี๊ดร้องเสียงดังตื่นรนต่อสู้กับอีกฝ่ายเต็มที

“เฮ้ย...ปล่อยฉันนะ ไอ้โจรบ้า ฉันยังพูดไม่จบ ฉันจะพูดต่อ ปล่อยฉันลง...ฉันไม่ไป ไอ้โจรชั่ว!”

“เป็นโจรมันก็ต้องช่วยอยู่แล้ว” หัวหน้าโจรโตะกลับ และยิ่งทำให้คนบนบ่ากรี๊ดร้องเสียงดังยิ่งขึ้น

“ปล่อยฉันลงนะ ...ไอ้โจรเสียดำ ตัวดำยังไม่พอใจยังดำอีก ไอ้โจรดำ! ใจดำ! ตัวดำ!”

“อ๊า...” เสียงคำรามแหบต่ำของหัวหน้าโจรดังขึ้น หลังจากไต่ยีน

ประโยคสุดท้ายที่มีแต่คำว่าดำเต็มไปหมด

“ไม่ต้องมาทำเป็นอ้า เอ้อ คำรามขมขู่ ฉันไม่กลัว ปล่อยสิโว้ย!”
หญิงสาวที่ถูกพาดบนบ่ายังดิ้น และดิ้นไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

“เงียบ!” เสียงเข้มกึ่งตะคอกตวาดลั่น เมื่อแผ่นหลังโดนทุบไปหลาย
ครั้ง

“ไม่เงียบ! วันนี้ฉันขอสู้แค่ตาย พวกนายจะรับรู้ไว้ ผู้หญิงไทย
มีศักดิ์ศรี มีเกียรติ ฆ่าได้หยามไม่ได้ จำไว้!” ตัวแทนหญิงไทยฮึดสู้ดิ้น
สุดแรงไปตลอดทางจนถึงปากกระโจม

เงียบสั่ง...เหล่าบรรดาสมุนโจรกำลังตกอยู่ในความเงียบกึ่งตกตะลึง
หลังจากฟังคำประกาศของตัวประกันคำโก้ และต่อยด้วยดูเจ้านายตนเอง
ปะทะคารม ก่อนจะแบกตัวประกันหายเข้าไปในกระโจมสองต่อสอง

“ร้อนแรงดุเดือด”

“สมน้ำสมเนื้อกันดี”

“เป็นความเหมาะที่ลงตัว”

“แต่สงสัยจะมีคนไม่รอดจากศึกดำเดือดครั้งนี้”

“ใคร?” เสียงคล้ายสงสัยของใครคนหนึ่งดังขึ้นถามเพื่อนที่กำลัง
รายล้อมวิเคราะห์ตามติดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

และเหมือนไม่ได้นัดหมาย แต่ทุกเสียงตอบโดยพร้อมเพรียงกัน
“ซี้ดซาออล ราบิน!”

ภายในกระโจม หัวหน้าโจรสะบัดร่างนำหวานลงจากบ่า ร่างบอบบาง
ถลาร่วงแทบกลิ้งลงไปนอนกองอยู่บนพื้นทราย ดิที่ได้มีมือหนาพยุงรั้งไว้ได้
ทันก่อนที่นำหวานจะหน้าคะมำลงไปนอนให้ได้อับอาย

นำหวานสะบัดมือทันทีหลังจากตั้งหลักได้ “ไม่ต้องมาจับ”

“เจ้าเป็นคนของข้าแล้ว ทำไมจะจับไม่ได้”

หญิงสาวที่เพิ่งถูกประมุขตัวขบพันถลึงตาโถมองลอดแว่นอย่าง

สุดเคื่อง “ฉันมีสามีแล้ว อยากผิดลูกผิดเมียเป็นฐั๊กหรือยังงี้ หี...คนอะไร อยู่อย่างไรรักดีศรี ชอบตีท้ายคร้วเป็นฐั๊กกับเมียชาวบ้าน”

“เจ้าคิดไปไกลขนาดไหน จับมือแค่นี้ถึงขนาดเป็นฐั๊ก เพื่อเจ้อเกินไป หรือไม่” หัวหน้าโจรทำเสียงเบือหน่าย

น้ำหวานหยุดชะงัก มองค้อนคนที่กล่าวหาว่าเธอเป็นคนเพื่อเจ้อ

“เจ้ารักสามีเจ้ามากขนาดไหน”

หญิงสาวหยุดชะงักอีกเป็นครั้งที่สอง ไม่รู้ว่าโจรอาลบินจะมาไม่ไหน อีก จึงเห็นคำตอบแต่ละคำอย่างซัดถ้อยซัดคำ ตอกย้ำคนฟังให้รับรู้และ ล่ามึนไว้ “มาก-ที่-สุด รักคนเดียวตราบชีวิตจะหาไม่”

“ดี ข้าชอบอะไรที่มันทำทาย จากนี้ต่อไป เจ้าเป็นเมียข้าเพียงคนเดียว ซิคนั่นถือว่าให้เจ้าเลิกต่อกันไป ข้าจะได้ไม่ต้องเป็นฐั๊กกับเมียคนอื่น แล้วข้า จะทำให้เจ้าลืมซิคนั่นไปเอง”

“อะไรอะ! จะบ้าหรือเปล่า ไม่เอา ฉันไม่เลิก ฉันรักสามีของฉันคนเดียว”

น้ำหวานอยากจะทำตาย เธอเองก็หน้าตาไม่ได้สะสวยอะไรนักหนา โจรนี่ยังคิดจะเอาเธอทำเมียได้ลงอีกหรือ ตกลงสมองของเขามีปัญหาใช้ไหม หรือว่าสติจะไม่เต็ม

“ฉันขอถามหน่อยเถอะ คุณขาดแคลนผู้หญิงมากนักหรือยัง ถึงแย่งเมียคนอื่นได้หน้าตาเฉยขนาดนี้” น้ำหวานพูดพลางมองหมิ่นจอมโจร

“แล้วเจ้าเห็นผู้หญิงที่นี้บ้างไหม ว่ามีหรือไม่”

น้ำหวานนิ่งอึ้ง เห็นๆ อยู่ว่ามีเธอเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวในหมู่ จอมโจรพวกนี้ “โอเค ถึงที่นี้จะไม่มีฉันเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว แต่หน้าตาฉัน ไม่สวย แถมยังเป็นของมีตำหนิ รูปร่างก็ เอ้อ แห้งกรอบ แบนแต่ดีแต่ ลองคิดใหม่ดีไหม”

“เวลาปิดไฟ เรื่องหน้าตาไม่สำคัญ แคเจ้าเป็นผู้หญิงข้าก็ไม่ถือสา ถึงมันจะไม่ร้อนแรงอย่างที่ข้าชอบ แต่เจ้าก็คงพอปิดเป้าให้คลายร้อนได้

ดีกว่าไม่มีเลย”

ตัวบิดเป่าให้คลายร้อนได้กำมือแน่น ถ้าทำได้เธออยากจะกระโดดไปหักคอคนพูดให้หายแค้นนัก แต่ถ้าเธอทำ เธอคงเป็นคนที่โง่มากที่สุดในโลก เพราะนอกจากเธอจะหักคอโจรอาลบินไม่ได้แล้ว เธอนั้นแหละจะเป็นคนถูกโจรชั่วหักคอเสียเอง และดูท่าทางแล้วโจรชั่วจะชอบใช้ความรุนแรงเสียด้วย

“จะ...จะทำอะไร” น้ำหวานถามเสียงเครียด ก้าวขาถอยหลัง เมื่อเห็นโจรอาลบินเดินอย่างสามชุกเข้ามาหาช้าๆ

ไม่มีคำตอบจากหัวหน้าโจร นอกจากแวตาทึบส่องประกายฉายชัดในดวงตา จนคนถูกมองใจหายวาบเริ่มกลัว

“มะ...ไม่นะ” หญิงสาวส่ายหน้า ถอยหลังไปจนชิดขอบที่นอน

จอมโจรโถมองน้ำหวานตั้งแต่หัวจดปลายเท้า หยุดเน้นที่ส่วนว่า ส่วนโค้ง แล้วยกไหล่อย่างไม่สนใจ “ข้าชักเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมชิตนั่นถึงได้เอาเจ้าทำเมีย แม้ช่วงบนเจ้าจะผอมแห้งไม่มีอะไรสักนิด แต่รูปร่างช่วงล่างของเจ้าถือว่าเหมาะแก่การขยายเผ่าพันธุ์ น่าจะเป็นแม่พันธุ์ที่ดีได้”

หญิงสาวอ้าปากค้าง ใบหน้าแดงแจ๊ด ความอายวิ่งเล่นไปทั่วร่างกาย

“ท่าทางเจ้าคงมีลูกตกมากมาย” โจรอาลบินพูดพลางเดินเข้าหา

“ยะ...อย่าเข้ามา ฉันสู้ตายนะโว้ย” น้ำหวานร้องเสียงหลงรีบกำหมัดตั้งท่าสู้

“เจ้าที่พูดไม่เพราะเอาซะเลย แต่ก็ดี จะได้เหมาะกับคนอย่างจอมโจรอาลบิน” จอมโจรใหญ่ไม่สะทกสะท้านกับท่าทางของอีกฝ่าย เมื่อพูดจบก็สาวเท้าก้าวเข้าไปประชิดตัวมากยิ่งขึ้น

น้ำหวานตกใจผงะถอยจนหางหลังโครมลงไปนอนแผ่หลาบนที่นอน และเปิดโอกาสให้โจรอาลบินโถมร่างกายใหญ่โตล้มลงนอนทับคร่อมร่าง

“ลุกไป! ฉันอึดอัดจะตายอยู่แล้ว ช่วยด้วย! หายใจไม่ออก แด็กๆ...”

น้ำหวานหน้าตื่น ร้องโวยวายดังลั่น

“ถ้าเจ้าไม่โวยวาย เจ้าจะมีอากาศหายใจมากกว่านี้” น้ำเสียงเหน็บนาบ คล้ายสิ่งสอสดุ้งขึ้นชิตริมิใบหู

น้ำหวานหดคอหนี ชนลุกชู เฝียบเสียงลง

“หายใจออกหรือยัง ถ้าไม่ จะให้ข้าช่วยเจ้าหายใจไหม” หัวหน้าโจร อลบिनก็มกระซิบตรงที่เดิม ลมหายใจที่เป่ารดโดนต้นคอทำให้หญิงสาว ตัวเกร็ง ร้องตะโกนออกมาอย่างสุดกลั่น

“อ๊วย! ฉันทจ้กจี้ อย่าพูดตรงรู่หู่ได้ไหม!”

โจรใหญ่เล็กคิ๋มมองหน้าน้ำหวานแล้วนิ่งอึ้งไปชั่วอึดใจ “ถ้าเจ้าขอก็ได้ ข้าจะพูดตรงกับปากแทน”

หัวหน้าจอมโจรก็มลงมาประกบริมฝีปากแดงด้วยความรวดเร็วเพื่อ แสดงวิธีการพูดตรงกับปากให้หญิงสาวได้รับรู้ ก่อนจะแยกหน้าผละออก และตอกย้ำด้วยน้ำเสียงวางอำนาจชูเข็มทิ้งท้าย

“หากเจ้าคิดหนีหรือทำตัวมีปัญหาก็ ข้ารับรองได้เลย เจ้าจะมีลูก เต็มทะเลทราย ทุกปีไม่มีเว้น”

สิ้นเสียงชู จอมโจรผู้ยิ่งใหญ่ก็ยันตัวลุกขึ้น พร้อมหันหลังเดินกลับ ออกไปจากกระโຈมซ้าๆ ทิ้งให้น้ำหวานเดือดปุดๆ ยกมือขึ้นถูปากไปมาอย่าง แรงด้วยความรังเกียจผสมเจ็บใจ

หญิงสาวยิ่งคิดยิ่งโมโห ดวงตาทั้งสองข้างภายใต้แว่นหนามองตาม หลังอย่างแค้นๆ แต่ในวินาทีที่โจรร้ายตัวฉกาจกำลังจะเดินออกไป สายตา คนมองกลับสะดุดตากับด้านหลังของโจรชั่วจวนต้องขยับตามองซ้ำ เธอรู้สึก คุ่นมาก เหมือนจะเคยเห็นมาก่อน หรือไม่ก็อาจเป็นใครสักคนที่เธอรู้จัก

น้ำหวานเริ่มคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ทำไมความรู้สึกมัน คุ่นๆ ซอบกล โดนลักพา ถูกประมุขตัว หวังว่าพรุ่งนี้เธอคงไม่ต้องตกน้ำ ทำความสะอาดกระโຈม กลายเป็นคนรับใช้ไปหรอกนะ เพราะถ้าใช่ มันจะ ยิ่งรู้สึกคุ่นและคุ่นอย่างมากที่สุด

หญิงสาวรีบสะบัดความสงสัยทิ้งไปเมื่อสายตาเหลือบไปเห็นแป้นประจำตัวของตนเอง รอยยิ้มโหดเริ่มจับบริเวณมุมปากก่อนตรงดิ่งเข้าไปรื้อหาสิ่งของที่ต้องการ และหยิบมันออกมาด้วยแววตาเป็นประกาย ขณะนี้ได้เวลาใช้มันอีกครั้งหลังจากที่ไม่ได้ใช้มานานหลายปี น้ำหวานภาคสวิตช์เปิดกระแสไฟเสียงเซะๆ ทำให้เริ่มยิ้มกระหึ่มในใจ

...ไอ้โจรเลือดดำ คราวนี้ถ้าไม่ปางตายก็เลี้ยงไม่โตไปอีกนาน ตัวใหญ่แบบนี้ต้องเบอร์แรงสุด...คิดแล้วน้ำหวานก็เลื่อนสวิตช์ไปที่ระดับห้า ระดับที่เหมาะสมสำหรับปราบภัยร้ายแรง ไม่ตายแต่อาจใช้การ...ไม่ได้อีกนาน

หัวหน้าโจรเดินออกมาจากกระโถมของหญิงสาวที่ถูกจับตัวมาเรียกค่าไถ่ สายตาหลายคู่ที่จ้องมองเหตุการณ์อย่างอยากรู้อยากเห็นรีบหลบสายตากันเป็นแถว จนคนถูกมองต้องกวาดตามองตอบลูกน้องทั้งหลายด้วยแววตาคาดโทษ

“ซาริม ยกอาหารไปให้น้ำหวานด้วย” โจรอาลบินสั่งคนที่อยู่ใกล้ที่สุด

“แหม! ผมก็นึกว่าจะอึดมันไปแล้วซะอีกนะครับ” ซาริมพุดยิ้มๆ แต่ต้องหุบจับเมื่อหัวหน้าโจรไม่ยิ้มด้วย

“เอ่อ ครับซิค เฮ้ย! ครับหัวหน้า” ซาริมรับคำสั่งแล้วรีบเดินจ้อออกไปทันที

จอมโจรอาลบินใช้เวลาที่เหลือของช่วงเย็นในวันนั้นเดินไปบนพื้นทรายที่ตนเองคุ้นเคย ทรายทุกเม็ดหลอมรวมจิตสำนึกให้คนที่เกิดมาบนพื้นทรายเช่นเขารักและหวงแหนพื้นทรายดังชีวิต และในตอนนั้นเขาก็อยากให้คนที่อยู่ในกระโถมคิดเช่นเดียวกันกับเขา

“ไอ้ย!...” เสียงร้องอย่างเจ็บปวดดังเล็ดลอดออกมาจากในกระโถม

ทุกคนในบริเวณนั้นต่างตกตะลึง ไม่คาดคิดว่าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้น โดยเฉพาะหัวหน้าโจรอาลบินที่วิ่งไปยังต้นเสียงอย่างรวดเร็ว เมื่อรู้ว่าเสียงร้องที่ได้ยินดังมาจากกระโถมของหญิงสาวที่ถูกจับตัวมาเรียกค่าไถ่

ขวับ! ผ้าหน้ากระโຈมถูกเปิดออก น้ำเสียงห่วงใยแถมร้อนรรีบถาม
“น้ำหวานเป็นอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า!” คนในกระโຈมตอบเสียงสูง พร้อมกับแบมือแล้วยกขึ้นส่าย
ไปมาให้เห็นว่าในมือไม่มีอะไร

อาลบินมองต้นเสียงที่นอนสลบแน่นิ่ง พร้อมเศษอาหารที่ตกเกลื่อน
กระจ่าย สลับกับใบหน้าของคนที่ทำเป็นไม่รู้เรื่องราวใดๆ แต่หัวหน้าโจร
ใหญ่ยังจ้องไม่ลดละ ก่อนเอ่ยเสียงเข้ม “ส่งของมา”

น้ำหวานม้มปาก ยังยืนนิ่ง เหตุการณ์นั้นมันผิดแผนของเธอไปมาก

“จะส่งมาดีๆ หรือต้องให้ใช้กำลัง” เสียงขู่เข้มยังดังก้อง เป็นการเตือน
ครั้งที่หนึ่ง

“ของอะไร ไม่มี” น้ำหวานส่ายหน้าปฏิเสธ ยืนยันอย่างหนักแน่น

“ได้ ในเมื่อเจ้ายืนยันว่าไม่มีก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าข้าหามันเจอ รับรอง
ได้เลยคืนนี้ดวงเจ้าถึงฆาตแน่” อาลบินจ้องน้ำหวานแววตาจริงจัง หันมา
สั่งเสียงเดียวกับลูกน้องที่ยืนอ้อมกันอยู่ด้านหลัง “คันทุกชอกทุกมุ่ม หาเครื่อง
ซอรั้ตไฟฟ้าให้เจอ”

น้ำหวานยิ้มเจื่อนจิตเมื่อรู้ว่าหัวหน้าโจรมองออกว่าลูกน้องตนเองเป็น
อะไรถึงนอนสลบ แต่ก็ยังยิ้มสู้แม้ว่าในใจจะหวาดๆ กลัวโดนจับได้ก็ตาม
“ค้นได้ตามสบาย”

อาลบินพยักหน้าให้ลูกน้องเริ่มค้น การค้นหาทุกชอกทุกมุ่มภายใน
กระโຈมดำเนินไปสักพัก แต่ทุกคนต่างคว้าน้ำเหลว น้ำหวานเริ่มอมยิ้มอย่าง
พอใจที่ไม่มีใครหาเจอ แต่สุดท้ายก็ต้องหุบยิ้มฉับเมื่อหัวหน้าโจรเดินตรง
เข้ามาหา ซ้ำยังกวาดตามองทั่วทั้งร่างของเธออย่างประเมินสถานการณ์

“มองอย่างนี้หมายความว่ายังไง” คนร้อนตัวถามเสียงห้วน

“ทุกคนออกไป แล้วพาซาริมไปปฐมพยาบาลด้วย” หัวหน้าโจรไม่ได้
ตอบคำถามน้ำหวาน แต่หันไปสั่งให้ลูกน้องทั้งหมดออกไปแทน

น้ำหวานมองตามร่างใหญ่โตที่ถูกพุงออกไป แต่ปลายหางตาจับจ้อง

คนที่ยังไม่มีที่ที่ว่าจะออกไปไหน และยังคงปักหลักยืนอยู่ในตำแหน่งเดิม
เมื่อทุกคนเดินออกไปจนหมด เสียงคำสั่งเข้มจึงดังออกมาเตือนเป็น
ครั้งสุดท้าย “โอกาสสุดท้าย ส่งของมา”

หญิงสาวหายใจเข้าอย่างแรงปฏิเสธเสียงแข็ง “ไม่มีของ จะส่งได้ยังไง”
“เก่งและกล้ามาก” อาลบินมองหน้าน้ำหวาน “ถ้าอย่างนั้นข้าจะค้น
ตัวเจ้า จะคำสั่งให้ทั่วทุกตารางนิ้ว ไม่เจอไม่เลิก”

หญิงสาวถลึงตาโต้ตอบ มองโกรธๆ “กล้าหรือ”
“ไม่มีอะไรที่คนอย่างอาลบินไม่กล้า” พุดจบกก็ยกมือหนาใหญ่ขึ้นมา
แล้วทางนิ้วออกเหมือนจ้องจะคลำตามที่ได้เตือนไว้ก่อนหน้า

โจรอาลบินสาวเท้าก้าวเดินเข้าไปหาช้าๆ แวดตาที่มองดูโลมเลียจน
เหมือนพวกบ้ากาม น้ำหวานรีบยกแขนขึ้นมากอดอกแล้วก้าวถอยหลังหนี
ประสบการณ์ครั้งที่แล้วเตือนเธอไว้ ให้ถอยไปให้ห่างจากเตียงมากที่สุดถึง
จะปลอดภัย

เมื่อถอยไปอยู่จนสุดมุมกระโจม หญิงสาวยื่นมือป้องหน้า
เซิดขึ้นอย่างไม่ยอมแพ้ พร้อมๆ กับคิดหาทางรอดให้ตนเอง แต่แวดตาที่
กลอกไปมาอย่างคนที่กำลังใช้ความคิดหนัก ทำให้คนที่จ้องอยากตะปบอด
เข้าใจไม่ได้

“ซิคซาอาลไม่ปล่อยนายแน่ ถ้ากล้ามาแตะต้องตัวฉัน” สุดท้าย
น้ำหวานก็ยกชื่อคนที่มืออิทธิพลที่สุดคนหนึ่งในจามาลมาข่มขู่

“ข้าบอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ ในทะเลทรายแห่งนี้ ข้าเป็นหนึ่งใน ไม่คิด
เกรงกลัวผู้ใด ต่อให้มีลิบซิคก็ไม่สามารถทำอะไรข้าได้” อาลบินพุดเสียง
เย้ยหยัน

คนฟังใจเสียเมื่ออีกฝ่ายไม่เกรงกลัว ทั้งยังเดินหน้าเข้าหาอย่างไม่มี
ที่ที่ว่าจะหยุด หญิงสาวเริ่มเหวี่ยงตัก จ้องมองมือหนาของจอมโจรที่เข้ามา
ใกล้ ทำท่าเตรียมจ้องจะลูบคลำ

และเมื่อมือนั้นโฉบลงมา น้ำหวานรีบร้องห้ามเสียงดังลั่น “หยุด! หยุด!

พอแล้ว ยอมแล้ว ฉันบอกแล้ว!”

จอมโจรขงกมือค้างไว้ สายตาคาดคั่นเด็ดขาด “บอกมาก่อนที่มันจะเริ่มคลำ เพราะถ้ามันเริ่มเมื่อไหร่ จะไม่มีวันหยุดแน่นอน”

น้ำหวานกัตรีมฝีปากแน่น เกลียดโจรบ้าตรงหน้ามากที่สุดที่อาศัยความเป็นผู้ชายมาข่มเหงรังแกหญิงสาวที่บอบบางเช่นเธอ หญิงสาวสะบัดหน้าพริตเดินกระแทกกระทั้นไปเรื่อยๆ ของออกมาจากเศษอาหารที่หล่นกระจัดกระจายปะปนกันจนแยกไม่ออก หยิบอาวุธของเธอขึ้นมาส่งให้หัวหน้าโจรจอมบังคับ “เอ้า เอาไปเลย แล้วก็กรุณาอภัยเชิญตนเองออกไปพร้อมกับมันเลยด้วย”

อาลบินยื่นมือมารับของจากคนที่ก้มหน้าส่งของให้เหมือนยอมแพ้วทว่าในจังหวะนั้น แวตาทหญิงสาวเปล่งประกายวิบวับอย่างคนเจ้าเล่ห์

น้ำหวานรีบกดสวิทช์เปิดเครื่องทันที พร้อมๆ กับการยื่นมือเข้าไปหาเป้าหมาย กะจูโจมเข้าที่ลำตัวของจอมโจรให้ได้ทุกอย่างจิงๆ “เสร็จแน่โจรชะ...”

“โอ๊ย!” เสียงร้องดังลั่นกระโجم ก่อนที่เครื่องชอร์ตไฟฟ้าจะร่วงหล่นลงสู่พื้น

หัวหน้าจอมโจรถึงกับสายหน้า ดีที่ตนเองเตรียมพร้อมและไหวตัวทัน จึงบิดข้อมือของน้ำหวานให้ปล่อยเครื่องชอร์ตไฟฟ้า มิฉะนั้นคงเสียรู้และคงไม่แคล้วถูกไฟชอร์ต

“โอ้โฮ! เก่งนะ เก่งจัง แหม ท่านอาลบินไวจังเลย ฉัน... ล้อเล่นนะแะๆๆ” น้ำหวานยิ้มและยิ้ม แต่หัวใจเต้นโครมครามสุดขีด เมื่อรู้ว่าอีกครึ่งแล้วที่ทำพลาด

“หึ!” โจรอาลบินส่งเสียงเย้ยหยัน ยังคงจับข้อมือคนอวดเก่งไม่ปล่อย

“ปล่อยมือเถอะ นะๆ ล้อเล่นนิดเดียวเอง อย่าใจน้อยสิ คนกันเองปล่อยเถอะ เจ็บจัง” น้ำหวานพยายามยิ้มหวานเข้าสู่ แวตาทอดอ้อนสุดฤทธิ์พร้อมตีสีหน้าว่าสิ่งที่เกิดขึ้น เธอล้อเล่นจริงๆ ไม่ได้ตั้งใจล้ากนิต

“ข้าจะเชื่อเจ้าสักครั้ง ว่าเจ้า...ล้อเล่น” โจรอาลบินย้ำคำว่าล้อเล่นเสียงเข้ม “เก็บกวาดกระจาอมให้เรียบร้อย เตี่ยจะให้คนยกอาหารมาให้ แล้วถ้าคราวนี้เจ้าล้อเล่นอีก ต่อไปข้าจะล้อเล่นกับเจ้าบ้าง”

พูดจบก็ปล่อยมือ น้ำหวาน ขณะจะผละจากไปยังไม่ลืมหืมลงเก็บเครื่องชอร์ตไฟฟ้าและเดินไปหยิบเบ้ของหญิงสาวติดมือไปด้วย

“นั่นของฉันนะ จะเอาไปทำไม” เจ้าของเบ้รีบร้องค้าน

“ตรวจสอบ” คนพูดตอบสั้นๆ พร้อมกับหันมาจ้องมองคล้ายกับจะถามว่ามีปัญหาใช่ไหม

“ได้ๆ ตรวจสอบเต็มที่ได้เลย ท่านหัวหน้า” น้ำหวานพยักหน้า และยิ้มเพื่อแสดงความเต็มใจว่ายินดีให้ตรวจสอบได้เต็มที่ ผิดกับภายในใจที่คิดสวนทางโต้ตอบอย่างดุเดือด โดยเฉพาะตอนนี้ที่โจรชัวอาลบินได้ถูกฆ่าตายอย่างโหดเหี้ยมเลือดสาตกระเซ็นไหลนองเต็มพื้นไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“และจงจำไว้! ถ้าเกิดเรื่องอีกครั้ง เราสองคนเจอกันแบบไม่ธรรมดาแน่นอน” เสียงเตือนสุดท้ายจริงจังหนักแน่นดังอยู่หน้ากระจาอม ก่อนโจรอาลบินจะหันหลังเดินหายออกไป

ทันทีที่ร่างสูงใหญ่พ้นสายตา น้ำหวานมองตามอย่างเจ็บใจ “บงการมันเข้าไป ดีแต่สิ่งๆๆ แต่มารยาทไม่มี ของส่วนตัวของคนอื่นก็ไม่มีเว้นฉันอยากจะทำตาย โธ่เอ๊ย ช่วงนี้ทำไมดวงมันถึงตกต่ำกันนะ ทำอะไรก็ไม่เคยสำเร็จ มีแต่โชคร้ายกับดวงตกตีคู่มาพร้อมกัน เพราะโจรบ้านั้นคนเดียวตั้งแต่เจอหน้าก็พาชีวิตฉันให้ดิ่งลงเหว ที!...พูดมาได้ เจอกันแบบไม่ธรรมดาเฮอะ!...กลัวเหลือเกิน ถ้าแน่จริงก็เข้ามาดิ จะเตะให้ความดำกระเด็นเลย”

หญิงสาวบนและเบ้หน้าถอนใจแรงๆ อุตุส่าห์วางแผนไว้อย่างดีบีเตรียมรอชอร์ตเจ้าโจรอาลบิน แต่ผิดคาดไปหมด สุดท้ายก็เป็นคนอื่นที่เข้ามารับเคราะห์แทน ข้าแผนสองที่เพิ่งคิดได้ก็ยิ่งล้มครืน อีกฝ่ายรู้ทัน ทำไม่เรื่องมันถึงแสนเศร้าถึงเพียงนี้นะเนี่ย

เมื่อหมดแรงน้ำหวานจึงนั่งลงบนที่นอน และครุ่นคิดหาวิธีการหนี

ต่อไป เธอต้องไม่ยอมแพ้ ถึงวันนี้หนีไม่ได้ แต่พรุ่งนี้ก็ยังมีความหวัง ขอเพียงเธอมีความตั้งใจ โอกาสนั้นต้องมีมาถึงแน่นอน แต่ก่อนไป ถ้ามีโอกาสเธอขอจัดการโจรตัวสักครั้ง จะเอาให้หมอนั้นจดจำเธอไปจนวันตาย โทษฐานที่บังอาจมาจับตัวนางสาวน้ำหวาน ศรีซานินทร์ ไปเรียกค่าไถ่โดยไม่ตรีภคทอง ให้ดีซะก่อนว่ากำลังเล่นอยู่กับใคร คนถูกลักพาตัวมาคำรามโสภกขู่ส่งท้ายในใจอีกครั้ง ก่อนจะป็นิ่งเท้าคางเผ่าครุ่นคิดเพื่อหาทางหนีต่อไป

หัวหน้าจอมโจรเดินเข้ากระโจมที่พักหลังที่อยู่ถัดไปจากกระโจมของตัวประกันค่าไถ่ ซึ่งภายในกระโจมมีชายคนหนึ่งแต่งกายเหมือนชาวพื้นเมืองนั่งคอยอยู่ และในทันทีที่จอมโจรอาลบินเดินเข้ามา ชายคนดังกล่าวจึงเอ่ยทัก

“ได้ข่าวว่าเล่นเอาป่วนเลยหรือครับซิค”

“อย่างหนัก” คนถูกถามตอบคำถาม ก่อนถอนหายใจอย่างแรง

“ยังไม่ทันได้ข้ามคืนเลยนะครับซิค”

“แล้วมาที่นี่มีอะไรหรือเปล่า”

“คุณราเซนให้ผมแวะมาดูก่อนที่ผมจะกลับอัลอาการ์ว่าซิคโอเคหรือเปล่า คุณราเซนคงกลัวว่าซิคจะเสียท่ามั้งครับ” คามิกหนึ่งในคนสนิทของราเซนพูดน้ำเสียงกั๊กหัวเราะ ข้าที่เจ้านายตนเองบอกให้เขาแวะมาสังเกตปฏิบัติการของซิคซาอาล ราบิน ก่อนที่เขาจะเดินทางออกจากทะเลทรายจามาลเพื่อกลับไปคฤหาสน์อัลอาการ์

“ฝากไปบอกราเซนด้วย ไม่ต้องเป็นห่วง ทุกอย่างซิคซาอาล ราบินจัดการได้” ซิคซาอาลในคราบโจรหนุ่มยิ้มตอบ

“แต่จะว่าไป หน้าตาซิคตอนนี้ก็เหมือนโจรใจเหลี่ยมเหมือนกันนะครับ มีน้ำคุณน้ำหวานถึงจำไม่ได้”

“อภินันทนาการจากนายราเซนเค้า ทั้งคอนแทกต์เลนส์ วิกผม หนวดปลอม เจ้านายของนายจัดหามาให้ฉันโดยเฉพาะ”

“ซิคอย่าบอกนะครับว่ารวมทั้งแผนการทั้งหมดนี้ด้วย” คามิกผู้ซึ่ง

ช่วงนี้ต้องมาทำงานอยู่กลางทะเลทรายร้องถาม

ซีคซาออลมองหน้าคนสนิทของราเซนพยักหน้ารับเบาๆ

“แต่ฉันตัดแผนการที่ไม่เข้าท่าออกไป นั่นไง แผนเด็ดของราเซน”
ซีคหนุ่มชี้ไปยังไซ่ตรวนทองสีเหลืองอร่ามที่วางกองอยู่บนลั้มการะของตนเอง

“ฉันละเชื่อราเซนจริงๆ อุตสาห์ไปสั่งทำแบบพิเศษไว้ให้ ทันสมัยสุดๆ ใช้การสแกนนิ้วมือเป็นตัวล็อก แต่คิดอะไรไม่ได้เรื่อง”

คามิกหัวเราะเบาๆ กับความคิดของเจ้านายตนเอง “โอ้...ซีคครับ
เจ้านายของผมนำประสบการณ์ตัวเองมาประยุกต์ให้ซีคใช้ซะย่ะครับ”

“ประยุกต์หรือ ฉันว่าลอกมาทั้งดุ้นละไม่ว่า” ซีคซาออลนึกถึงเรื่องที่
ราเซนเป็นคนต้นคิดวางแผนการในครั้งนี้ ทั้งๆ ที่เขาเองก็เตือนแล้วว่าคง
ไม่เหมาะ แต่รายนั้นไม่สนใจ กลับตั้งต้นบอกให้เขาทำ และรับรองได้ผล
รวดเร็วร้อยเปอร์เซ็นต์

“แต่ผมสงสัย” คามิกหยุดพูดมองหน้าซีคซาออลเหมือนคนสงสัย
เต็มแก้ว

ซีคหนุ่มขมวดคิ้ว “นายสงสัยอะไร คามิก”

“ก็ซีคน่ะสิครับ เชื่อกุณราเซนไปได้” ใบหน้าเอื่อนรอยยิ้มของคนพูด
กับอาการเก็บเสียงหัวเราะอย่างเต็มที่ทำให้ซีคซาออลถึงกับส่ายหน้า

“ฉันยอมรับว่าหมดปัญญาจริงๆ น้ำหวานเล่นหนี่ฉันตลอดทุกที่
ทุกเวลา ไปเมืองไทยก็ครั้งก็ไม่เคยเจอ ฉันไม่รู้จะทำยังไงแล้วนั่นแหละ ถึง
ต้องจำใจทำตามที่เจ้านายของนายวางแผนไว้”

“แล้วมันได้เรื่องไหมครับซีค”

ซีคซาออลพูดเสียงเบา อ้อมแอ้มตอบ “จวนแล้ว”

“แต่ซีคต้องระวังตัวไว้ย่ะครับ พวกเราก็รู้ๆ กันอยู่ว่าคุณน้ำหวาน
ไม่ธรรมดา ผมละนับถือเธอมากจริงๆ ขนาดซีคเป็นสุดยอดชายในดวงใจ
ของผู้หญิงทั้งหลาย เธอยังไม่สนใจ แสดงว่าสามารถต้านทานเสน่ห์อัน

เหลือล้นของชีวิตได้ดี เอ๊ะ...หรือไม่บางที่เมื่ออายุมากเข้าชีวิตก็อาจจะเสน่ห์ตก หรือไม่คุณน้ำหวานอาจจะชอบดิบๆ เทื่อนๆ โหดๆ มาดูคุณชายสูงศักดิ์ อย่างชีวิตอาจไม่เข้าตา ผมว่าไม่แน่นอนครับ มีสิทธิ์เป็นไปได้ อืม...แต่ถ้าคุณ น้ำหวานหันมาสนใจโจรทะเลทรายจริง ก็นับว่าแปลกคนสุดท้าย”

“หรือ ความเห็นนายเข้าท่าดีนี่” ชีวิตในคราบโจรเข้มนมองสบตาคามิกที่พร่ำแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่

“ครับชีวิต” คนสนิทราเชนยิ้มจืดๆ เมื่อเห็นชีวิตหนุ่มมองด้วยสายตากรุ่นๆ “ถ้ายังไงเดี๋ยวผมขอลาชีวิตเลยนะครับ ต้องรีบกลับไปรายงานคุณราเชน”

“นายช่วยอ้อมไปออกข้างหลังด้วย ฉันไม่อยากถูกจับได้ในคืนแรก”

“ว่า! ผมจะไปแอบดูคุณน้ำหวานสักหน่อยซิ๊ว ไม่ได้เจอกันนาน ไม่รู้ว่าจะสวยขึ้นหรือเปล่า”

“คามิก รีบไปไกลๆ ก่อนที่ฉันจะเป็นคนไล่ให้ไปเอง” เสียงหัวกึ่งล้อเล่น แต่แวตเอาจริงแน่ถ้าคามิกขยับไปผิดทาง

“รับทราบครับผม” ชายหนุ่มรับคำสั่งเสียงหนักแน่นปนมยิ้มตลอดเวลา “เอ้อ ผมเกือบลืมน คนของผมรายงานเมื่อช่วงสาย กองโจรตัวจริง คู่ปรับของชีวิตอยู่แถวๆ นี้ ถ้าชีวิตไม่อยากจะเจอให้เสียอารมณ์ ก็เลี้ยงๆ เนินทรายลูกโน้นไว้ นะครับ”

พูดจบคามิกก็พยักหน้าไปทางทิศใต้ เตือนชีวิตซาอาลไว้ก่อน

“อืม ฉันจะระวังไว้ นายด้วยละ เดินทางดีๆ แล้วอย่าลืมนบอกราเชน ถ้าแผนการครั้งนี้ไม่ได้ผล กลับไปฉันจะเล่นงานคนต้นคิดให้อ่วมแน่” ชีวิตหนุ่มสั่งลาครั้งสุดท้าย ก่อนที่ร่างของแขกผู้มาเยือนจะกลืนหายไปกับความมืดท่ามกลางดวงจันทร์ที่เริ่มกลับมาจับจ้องขอบฟ้าอีกครั้ง

หลังลับร่างคามิก ชีวิตซาอาลหันมาถอนใจให้แก่ตนเอง เวลาอย่างไม่ผ่านพ้นไปสักคืน แต่น้ำหวานสร้างวีรกรรมไว้มากมาย และเขาคิดว่าคงไม่หมดเพียงเท่านั้น เพราะหญิงสาวเป็นคนที่ไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ ซ้ำยังเฉลียวฉลาด

เหล็ย้มจัดเหลือร้าย ซิคหนุ่มคิดอย่างช้าๆ หรือว่าตนเองจะใช้วิธีที่ราเชน กระซิบบอกไว้ดี

...ถ้านายหมดทางจริงๆ ก็ปล้ำไปเลย เชื่อเถอะ พอได้เป็นเมียเมื่อไหร่ ยายน้าหวานต้องสงบเสงี่ยมหมิงๆ เรียบร้อย เชื่อฟังนายอย่างดี...

ซิคซาอาลย้มละไม่เมื่อนึกถึงคำพูดของราเชน เพื่อนรักของเขาช่างคิด นึกในเรื่องทำนองนี้ แต่พอเอาเข้าจริงราเชนเองก็ไม่กล้าทำ แต่กลับกล้า แนะนำเสียงแข็งชั้นลับหลังเมีย ภาพราเชนที่แอบเข้ามากระซิบบอกหลังจาก ที่ติยากรเมียรักเดินออกไปทำให้ซิคซาอาลอมย้ม ราเชนเปลี่ยนไปมาก หลังจากแต่งงานและมีลูกๆ ที่น่ารักพร้อมกันถึงสองคน

เด็กชายหญิงฝาแฝดที่หน้าตาถอดแบบราเชนมาทุกกระเบียดทำให้ ราเชนกลายเป็นคุณพ่อที่รักครอบครัว และที่สำคัญ คนทั่วทั้งจามาลต่าง รับรู้ตรงกันว่าเพื่อนคนนี้ของเขารักเมียมากแค่ไหน ตั้งแต่แต่งงานไม่เคย วกแวกออกนอกทางอีกเลย ซิคหนุ่มนึกแล้วยิ้มกว้างพลางส่ายหัว ราเชน ไม่ใช่แค่รักเมียมากหรือเขารู้ดี แต่เป็นรักมากอย่างยิ่งและแรงใจอย่าง ใหญ่หลวงเลยต่างหาก

เช้าวันใหม่ น้ำหวานนั่งขอบดาอยู่บนที่นอนเล็กๆ ภายในกระโจม เมื่อคืนนี้เธอนอนไม่หลับ และไม่ใช่เพราะมันแปลกที่หรือว่าลำบากลำบาก ะไร สภาพแยกว่านี่เธอก็เคยเจอมาแล้ว แต่เพราะเธอนอนคิดหาทางหนี ทั้งคืน บวกกับหวาดระแวงกลัวโดนปล้ำ ซึ่งสองสาเหตุหลักนั้นทำให้เช้าวันนี้ เป็นวันที่ไม่สดใสสำหรับตัวเธอ

“ง่วงจริงๆ อุตสาหัสต่างตาไว้แต่ดันไม่มีอะไร รู้แบบนี้หลับซะก็ดี” น้ำหวานบ่นเบาๆ ต้อนรับเช้าวันใหม่ที่เพิ่งเริ่มขึ้น

“วันนี้เสียดำมันจะทำอะไรกับฉันเนี่ย” น้ำหวานยังบ่นไม่เลิก แต่ ลักพักคนที่บ่นถึงก็เดินเข้ามาในกระโจม

“พวกหนั่งหนา หน้าทน ตายยาก พุดถึงบู้บก็มาบู้บ” หญิงสาวบ่นเบาๆ

และจำใจหันมายิ้มทักคนที่เดินเข้ามา “สวัสดีตอนเช้า วันนี้อากาศดีนะ”

“ใช้อากาศดี เหมาะแก่การเริ่มต้นทำงาน”

“ท่านอาลบินจะออกไปทำงานหรือ ขยันทำงานแต่เช้าอย่างนี้เอง มีน้ำถึงได้เป็นหัวหน้าคน” น้ำหวานยิ้มให้คนขยัน แต่แอบร้องแหงะในใจ จะมาบอกเธอทำไมไม่เห็นอยากรู้ หรือว่าอยากจะอวดว่าตนเองขยันกว่าใคร

“ข้าไม่ได้ขยัน แต่เป็นเจ้าต่างหากที่ต้องขยัน” ซิคซาอาลยิ้มตอบ มองน้ำหวานซ้ำๆ

“ไอ้ย! ฉันไม่ค่อยขยันหรอก เช้าๆ แบบนี้ต้องพักผ่อนก่อน”

“ต้องขยัน!” ซิคซาอาลขัดเสียงเข้ม “เมื่อวานเจ้าก่อเรื่องมากมาย โหษ ของเจ้ายังไม่ได้สะสาง และข้าคิดว่าเพื่อให้เจ้าหลาบจำไม่คิดทำอีก ข้าจะให้ เจ้าไปตักน้ำสำหรับใช้ในเช้าวันนี้”

น้ำหวานหันขวับ ไม่อยากเชื่อหูตนเองที่ได้ยินหน้าที่ใหม่ของตัวเอง จึงส่งเสียงใสๆ ค้านทันที “ตักน้ำ! ฉันเป็นตัวประกันเรียกค่าไถ่ละ มีที่ไหน ใช้ให้ตัวประกันทำงาน และตามหลักมาตรฐานตัวประกันสากล ควรให้อยู่ เฉยๆ รอคนมาไถ่ตัวต่างหาก เป็นถึงหัวหน้าคนจะทำอะไร ให้มันมีหลักการ หน่อยสิ”

“เอาอย่างนั้นก็ได้” ซิคซาอาลในคราบหัวหน้าโจรเอ่ย

ตัวประกันสาวพยักหน้าเห็นด้วย

“ถ้าอย่างนั้นข้าจะเพิ่มตำแหน่งให้เจ้าอีกสักอย่างเด็กตักน้ำ แม่ครัว ทำอาหาร คนซักผ้า คนกวาดกระจาอม ถูกต้องตรงตามหลักการของข้าแล้ว”

น้ำหวานแหยงหน้ามองคนตัวใหญ่ที่ยืนอวดความสูงชะลูดเหมือนยักษ์ ด้วยใบหน้าหงิกงอ กัดฟันกรอดๆ หมัดกั้นเช้าวันที่ไม่สดใสสำหรับเธอ และแล้วมันก็ไม่สดใสทั้งวันจนได้

“เดี๋ยวเจ้ากินอาหารเช้าแล้วก็ไปจัดการงานของเจ้าซะ อย่าขี้เกียจ อย่างเจ้าอยู่เฉยๆ เดี่ยวฟุ้งชานก่อเรื่องให้ขุนนายอีก”

“อ๊ะ ท่านไม่กลัวฉันหนีเหรอ ให้ออกไปเดินเล่นข้างนอกนะ”

“ทำงานไม่ใช่เดินเล่น แล้วข้าก็ไม่กลัวว่าเจ้าจะหนี เพราะถึงยังไงก็หนีไม่พ้น หนีไปก็ตาย ถ้าอยากตายเร็วๆ กลางทะเลทรายก็ตามใจเจ้า” เมื่อพูดจบหัวหน้าโจรใหญ่ก็เดินจากไป ทิ้งให้คนที่อยู่เบื้องหลังเฝ้าแต่ร่ำร้องต่อว่าในใจมากมาย

น้ำหวานเดินออกมาจากกระโจมพร้อมกับถังน้ำใบใหญ่ เธอทำธุระส่วนตัวตอนเช้าเสร็จสิ้นไปแล้ว ทั้งล้างหน้าล้างตา กินอาหารมือเช้า และตอนนี้สมควรแก่เวลาของตำแหน่งใหม่ที่ต้องรีบไปจัดการ ไม่อย่างนั้นเสียต่ออาจจะมาหาว่าเธอขี้เกียจ ซึ่งคำคำนี้มันหยาบคั่งดีศรีกันซัดๆ

หญิงสาวผู้มีถนัดน้ำอยู่ในมือตั้งใจเดินตรงไปยังแหล่งน้ำที่อยู่ไม่ไกล แต่เสียงแว่วคล้ายๆ คนกำลังทำอะไรบางอย่างทำให้น้ำหวานเกิดความสงสัย จึงเดินไปทางต้นเสียงนั้นแทน

“เดินเร็วๆ หน่อยได้ไหม จะคิดข้ามคืนเลยใช้ไหม จะได้ไปนอนรอก่อน” เสียงผู้ชายที่น้ำหวานจำหน้าได้ดี คนที่เป็นนกต่อพาเธอมาพบเจอกับเหตุการณ์เลวร้ายแบบนี้ ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น

“รอดैयाลี ซาริม จะรีบไปไหน” สีหน้าของคนตอบเคร่งเครียดเพราะกำลังใช้ความคิดหนัก

“ชักช้า ยอมแพ้ก็สิ้นเรื่อง” ซาริมบ่นเพื่อนที่มัวแต่คิด ไม่สนใจว่ามีใครอีกคนกำลังยืนเหมยงมองอยู่

น้ำหวานชะงักก่น้ำมองไปกลางวง เห็นทั้งสองคนกำลังเล่นหมากรุกกันอยู่ จึงหยุดดูอย่างสนใจ และสุดท้ายก็อดไม่ได้ เมื่อเห็นฝ่ายหนึ่งเอาแต่คิดไม่ยอมเดินสักที จึงถือวิสาสะเอื้อมมือไปหยิบหมากเดินให้

“เดินนี่สิ”

ชายคู่ต่อสู้ซาริมยิ้มกว้างเมื่อมีคนช่วยเดินหมากให้ และกลายเป็นฝ่ายได้เปรียบทันที

“รุมหรือครับ ได้เลย ซาริมคนนี่ไม่ถือ” ซาริมยกคิ้ว ไม่มีหัวหน้ที่โดนสอกรุมหนึ่ง

จากนั้นไม่นาน น้ำหวานก็แนะนำการเดินทางมาหาคุณต่อสู้อของซาริม ให้ชนะได้ในตานี้ ส่วนซาริมได้แต่แอบมองเคื่องๆ ที่มีอหนึ่งในเชิงหมากรุก เช่นเขาต้องพบเจอกับความพ่ายแพ้

“คุณผู้หญิงนี่เก่งจริงๆ ครับ ซาริมมันเป็นมือหนึ่งในบรรดาพวกผม มันยังไม่เคยแพ้ใครสักคน เจอคุณผู้หญิงเข้าแพ้ซะได้” เสียงเอ่ยชมดังขึ้น จากคนที่เกือบแพ้แล้วพลิกมาชนะ

“เฮ้ย พูดอย่างนี้ได้ยังไง เมื่อกี้อ่อนขอให้ไว้ย” ซาริมโวยเพื่อนทันที

“อ๊ะ พูดอย่างนี้ก็สวยดี ันมาต่ออีกเกมหน่อยเป็นไง” เมื่อเจอคำว่าอ่อนขอให้ น้ำหวานก็ของขึ้น ร้องทำให้มาดวลกันตัวต่อตัวทันที

“แน่ใจนะครับ ว่าถ้าแพ้แล้วจะไม่ร้องให้ขี้มูกโป่งไปฟองหัวหน้า” ซาริมเลิกคิ้วทำทนาย อยากรแก้มือเป็นที่สุด

“หึ ใครกันแน่ที่ต้องร้อง เตี้ยวคอยดูแล้วกัน” หญิงสาวมุ่มมัน ไอเดียใหม่ผุดขึ้นมาในความคิด “แต่เล่นเฉยๆ มันจะสนุกอะไร พนันกันนิดหน่อย ดีไหมล่ะ”

ซาริมตอบตกลงอย่างรวดเร็วโดยไม่คิดอะไร “ได้ครับ ว่ามาเลย ไอ้กระผมก็ไม่อยากรังแกผู้หญิง เชิญคุณน้ำหวานบอกข้อต้องการมาได้เลย ผมจะได้ทุกอย่างอยู่แล้ว”

“ทุกคนเป็นพยานนะ” น้ำหวานหันมามองหน้าพยานที่เริ่มเข้ามามุงดู การประลองหมากรุกครั้งนี้กันอย่างคึกคัก พยานทุกคนพยักหน้ารับ หญิงสาวจึงเริ่มยิ้มสดชื่น อย่างน้อยวันนี้เธอก็อาจไม่แย่นัก เพราะกำลังจะมีคนที่จะแย่งยิ่งกว่าเธอ

น้ำหวานมองหน้าคู่ต่อสู้ หัวเราะเริงรำไไนใจ...เหอๆๆ จากนั้นเกมใหม่ จึงเริ่มต้นขึ้น

“ช่วยแต่หัววัน เมื่อก่อนก็โดนชอร์ต เรียวแรงยังไม่ทันพื้นดินต้องมา ตักน้ำอีก” ซาริมบ่นกระปอดกระเปต ขณะถือถึงน้ำใบที่สองถึงที่มีน้ำ

เต็มเปี่ยมทั้งสองมือ

“เตือนแล้วไม่ฟัง เวทนาชาirimมันจริงๆ” เพื่อนๆ โจรทั้งหลายที่ยืนรายล้อมดูเพื่อนรักหิวน้ำเที่ยวแล้วเที่ยวเล่าต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกัน

“ชาirimมันต้องตักน้ำให้พอใช้ได้เป็นเดือน ตกกลางนายเราจะอยู่ที่นี้เป็นเดือนเลยหรือ”

“นั่นนะสิ แล้วมันต้องไปชักเลื้อ ทำคร้ว ทำความสะอาดกระโجمอีกเป็นอาทิตย์ นำสงสารวะ โธ่ ข้าก็เตือนมันตั้งแต่เกมแรกที่มันแพ้หลุดลุ่ยแล้วว่าอย่าเล่นต่อ แต่มันก็บ้า ตื้อขอแก้มือไม่ยอมเลิก คราวนี้ก็เข้าทางคุณน้ำหวานเลยห้าเกมรวด”

“แต่จะว่าไปก็สมน้ำหน้าชาirimมันเหมือนกันนะ ชอบอวดเก่งว่าเป็นมือหนึ่งในเชิงหมากรุก หึ มาเจอมือหนึ่งกว่า จ๋อยไปเลย คุณน้ำหวานนี่เกฉลาดจริงๆ ปราบชาirimซะแพ่ราบคาบ”

“เออ รู้แล้วว่าแพ่ราบคาบ ไม่ต้องมาตอกย้ำไว้อัย” คนที่เดินหิวน้ำผ่านมาได้ยินพอดี อุดเคื่องเพื่อนๆ ไม่ได้ที่วิจารณ์กันอย่างสนุกปากถึงความพ่ายแพ้อย่างยับเยินของตัวเอง

ซีคซาอาลเดินผ่านมาเห็นกลุ่มลูกน้องของตนเองกำลังจับกลุ่มมุงดูอะไรบางอย่าง ด้วยความสงสัยจึงเดินเข้าไปหาแล้วก็ได้ยินทุกประโยคที่โต้ตอบกัน และอดมองหาคนที่เป็นตัวการโยนหน้าที่ที่ได้รับมอบจากเขาไปให้ชาirimทำไม่ได้

“น้ำหวานไปไหน”

“เอ่อ คุณน้ำหวานบอกว่าง่วง จะไปนอนเอาแรงก่อนครับ” คำตอบที่ได้ยินทำเอาซีคซาอาลถึงกับเลิกคิ้วขึ้น “ง่วง? ฉันได้ยินไม่ผิดใช่ไหม”

ลูกน้องจอมโจรต่างพยักหน้าพร้อมกัน

“แล้วนายล่ะชาirim จะหิวน้ำอีกนานไหม” ซีคซาอาลหันไปถามคนที่ยืนถือถังน้ำหน้าเหวอยู่

“ยังได้ไม่ถึงครึ่งเลยครับ” ชาirimก้มหน้าก้มตาตอบ

“ตักน้ำมากมายไปทำไม” ชีคหนุ่มถามเมื่อเห็นปริมาณน้ำที่ซาริมตักขึ้นมาใส่ถังใหญ่วางเรียงรายกันอยู่หลายใบ

“อ้าว พวกเราจะต้องอยู่กันอีกเป็นเดือนไม่ใช่หรือครับ เห็นคุณนำหวานบอกว่านายสั่งให้ตักน้ำให้ใช้ไปได้อีกหนึ่งเดือน ผมก็เลยตักมาสำรองไว้ก่อน เเน่ยอีกเดี๋ยวมคงต้องส่งข้อความด่วนไปขอเสบียงเพิ่ม ทางเราเตรียมมาแค่สิบวันเท่านั้น คงไม่พอถึงเดือนแน่” ซาริมตบน้ำเสียงจริงจังพร้อมกับบอกข้อมูลที่รู้มาจากหญิงสาว

“แต่จะว่าไป ให้ผู้หญิงตัวเล็กนิดเดียวตักน้ำก็ดูน่าสงสาร” ซาริมเปลือยอกออกมา พร้อมกับสายตาของทุกคนที่มองอย่างเห็นด้วย เว้นเพียงแต่ชีคซาอาลเท่านั้นที่เลิกคิ้วและจ้องเขม็งไปยังคนพูด

“ถ้าอย่างนั้นนายก็ตักน้ำต่อไปเถอะ ตักให้เยอะตามที่ต้องการ” พูดจบชีคหนุ่มก็หันหลังเดินกลับไป จุดมุ่งหมายคือกระโถมของหญิงสาวที่บอกว่าง่วง คนที่ดูน่าสงสารในสายตาลูกน้องของเขา และคนที่ทำให้เขากลายเป็นคนใจร้ายไปในคราวเดียวกัน

ชีคซาอาลยืนมองร่างเล็กๆ ที่กำลังชุกตัวนอนตะแคง นัยน์ตาทั้งสองข้างหลับปริ้มบนที่นอนเล็กๆ อย่างคนมีความสุขกับการนอนกลางวันเหลือล้น ชีคหนุ่มอมยิ้มส่ายหน้าเมื่อเห็นเปลือกตาเริ่มขยับ เขาจึงเดินเข้าไปใกล้และทรุดตัวลงนั่งข้างนำหวาน

“จะตื่นโดยไม่ต้องให้ปลุก หรือจะให้ข้าปลุกเจ้าตามวิธีของโจรทะเลทราย”

คนนอนลืมตาพรวด “ฉันทเแล้ว ตื่นเองได้ แล้ววันหลังถ้าจะเข้ามาในกระโถม ขอความกรุณาส่งเสียงบอกเจ้าของกระโถมหน่อยจะเป็นพระคุณอย่างสูง...มาก”

“กระโถมหลังนี้เป็นของเจ้าไปแล้วหรือ ข้าเพิ่งรู้”

“ใครนอนก็เป็นของคนนั้นนั่นแหละ” หญิงสาวเถียงกลับ มองหัวหน้าโจรอย่างเคื่องๆ พร้อมกับบ่นเบาๆ ต่อ “ถามมาได้ คนอะไรไม่ยอมคิดก่อน

พูด ซื่อมือจริง”

“แล้วเจ้าจัดการงานของเจ้าเรียบร้อยไปแล้วหรือยัง” ซิคซาอาลในเบทของโจรอาลบินเปลี่ยนเรื่องมาถามถึงงานที่ตนเองมอบหมายให้ทำ

“เกือบแล้ว กำลังทยอยทำอยู่ อีกไม่นานก็เสร็จ”

“เจ้าน่ะหรือกำลังทยอยทำ ข้าเห็นเจ้าเอาแต่นอน”

“นอนเอาแรง ทำจะไม่เคยได้ยिनละลิ ท่านอาลบินคงไม่รู้หรอก จากงานวิจัยคนเราต้องการการพักผ่อนระหว่างรอยต่อของการทำงาน แล้วจะทำให้งานนั้นมีประสิทธิภาพยอดเยี่ยม เห็นไหมตอนนี้ฉันกระปรี้กระเปร่าสุดๆ” น้ำหวานยัดแขนยัดขาให้ดูเป็นตัวอย่าง ว่าตอนนี้ตัวเธอกระฉับกระฉ่างแค่ไหนหลังจากที่ได้พักผ่อน

“ดี! ถ้าอย่างนั้นหลังจากการพักผ่อนระหว่างรอยต่อของเจ้าผ่านไป เจ้าก็ควรมีงานใหม่ๆ มาทำใช่ไหม ฉะนั้นข้าขอสั่งให้เจ้าไปทำอาหารสำหรับมื้อกลางวัน”

“แต่ว่า...”

หญิงสาวที่ได้รับมอบหมายให้ไปเป็นแม่ครัวมื้อกลางวันเกิดอาการลึ้งเลอยากบอกระเบียงอย่างไรบ้าง แต่ถูกขัดขึ้นเสียก่อน

“ข้าขอเนิ่นย้า มื้อกลางวันนี่เจ้าทำ และต้องกินได้”

“ก็ได้! ไม่มีปัญหา” แม่ครัวจำเป็นตอบรับเสียงแข็ง ลูกจากที่นอนก้าวขาเดินดุ่มๆ ออกไปทันทีอย่างหัวเสีย

ซิคซาอาลมองตามหลังคนที่เดินนอนออกไปด้วยรอยยิ้มเอ็นดู คิดถึงเรื่องตักน้ำแล้วอดขำไม่ได้ เขาสั่งให้น้ำหวานตักน้ำก็จริง แต่ก็แค่สองสามถังเท่านั้น แต่อยากเตือนให้รู้ตัวว่าอย่าก่อเรื่องอีก แต่หญิงสาวกลับถือโอกาสบอกรับให้ตักน้ำเป็นลิบๆ ถึง เจ้าหล่อนแสนเจ้าเล่ห์เหลือเกิน คงนึกว่าเขาจะใช้ให้ตักน้ำทุกวัน เลยให้ซาริมตักน้ำไว้ล่วงหน้า ร้ายจริงๆ

น้ำหวานเดินหงุดหงิดเข้ามาในกระโจมที่ใช้เป็นครัว ก่อนจะกวาดสายตาไปโดยรอบ และเห็นอุปกรณ์ประกอบอาหารมากมาย “ทำอย่างกับมา

ปิกนิก ขนอุปกรณ์มาเทียบ”

หญิงสาวเดินเข้าไปเลือกและหยิบๆ ส่องๆ ดูอุปกรณ์และอาหารแห้ง
ทั้งหลาย ผ่านไปสักพักจากคนที่มึนสีหน้าขุ่นมัว ก็กลายเป็นแห่งเหี่ยวคิดหนัก
พร้อมกับถอนใจอย่างหนักหน่วง

“เอาน่า เรื่องหมูๆ ทำได้อยู่แล้ว น้ำหวานซะอย่าง”

เสียงดังซังซังโครมครามจากภายในกระโจมที่ใช้สำหรับประกอบ
อาหารตั้งขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนคนที่อยู่ด้านนอกต่างเริ่มสงสัยว่าเหตุใดมันถึง
ดังปานนั้น

“นายครับ แน่ใจหรือครับ ว่าอาหารมือนี่ของเราจะกินได้” ซาริม
ผู้ที่พักจากการตักน้ำแล้วมายืนเตร็ดเตร่เมียงมองเข้าไปในกระโจมเหมือน
คนอื่นๆ เอ่ยถามเจ้านาย

“ฉันสั่ง ต้องได้” ซีคซาลตอบอย่างมั่นใจ

“นาย แ่หุงข้าวกับหยิบเนื้อแห้งออกมาก็กินได้แล้ว แต่ทำไมเสียง
มันดังนั้กละครับ ผมละสงสัยจริง” ซาริมเข้าชี้ถามต่อ

ยังไม่ทันที่ซีคซาลจะตอบอะไร น้ำหวานก็วิ่งหน้าตี้นออกมาด้วย
ท่าทางเหนียวหอบสุดๆ

“น้ำหวานเป็นอะไร” ซีคซาลตกใจ เมื่อเห็นหญิงสาวหอบหายใจ
แถมซีมีอรัวๆ ไปยังกระโจม “พะๆ...”

“ไม่ต้องรีบ ไม่ต้องรีบ ใจเย็นก่อนน้ำหวาน พยายามหายใจช้าๆ”
ซีคหนุ่มบอก

“นะ...นาย คงใจเย็นไม่ไหวแล้วละ” ซาริมอึ้งกับภาพเบื้องหน้า “พะ...
ไฟไหม้ครับ”

น้ำหวานพยักหน้าหงิกๆ สนับสนุนคำพูดของซาริม

ซีคซาลรีบหันไปมองกระโจมที่บัดนี้ไฟลุกฟุ้ง ควันดัลลอยฟุ้งจึง
รีบตะโกนสั่งเสียงดังลั่น

“รีบดับไฟเร็ว!”

ความซุลมุนโกลาหลุ่นวายกลางทะเลทรายที่ทุกคนพยายามช่วยกันดับไฟเกิดขึ้นทันที น้ำหวานเองหลังจากหายตกใจก็วิ่งร่นช่วยดับไฟไม่แพ้คนอื่น ๆ จนเมื่อดับไฟได้หมด กระจโงมทั้งหลังก็หายวับไม่มีเหลือ ทิ้งไว้เพียงเศษซากดำๆ เกื่อนกกลากี้ให้เป็นอนุสรณ์ย้ำเตือนว่าเมื่อสักครู่นี้ได้เกิดไฟไหม้ขึ้น

“ไซคอดีจังที่มีน้ำอยู่ใกล้ ไม่ต้องเดินไปตักไกล ไม่นั่นคงแย่น่าดู” น้ำหวานโพล่งออกมาอย่างโง่งงที่ขณะนั้นสถานการณ์กลับสู่สภาวะปกติ

ทุกคนหันมาจ้องหน้าคนพูด โดยเฉพาะซีคซาออลที่จ้องมองตาเขม็งคนก่อเหตุเหมือนรู้ตัว รีบส่งยิ้มหวานแบบแห้งๆ ผืดๆ ให้ทุกคน “ความผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ เกิดขึ้นได้เสมอ คิดในแง่ดีสิ โหมไปแค่กระจโงมเดียวเอง เหลืออีกตั้งเก้า เลขสวยด้วยนะ เก้านะ”

“น้ำหวาน!” เสียงคำรามของโจรอาลบลั่นก้องพื้นทราย

หญิงสาวรีบยกมือขึ้นมาอุดหู แล้วหันหลังให้ด้วยความรวดเร็ว ก่อนจะวิ่งกลับเข้าไปตั้งหลักในกระจโงมตัวเอง

ซีคซาออลถอนหายใจ ไม่รู้ว่าจะโกรธใครดีระหว่างตนเองหรือหญิงสาวที่วิ่งหนีกลับไปในกระจโงมนั้น

“บอกให้คนมาส่งเสบียงเพิ่มด้วย เอาเฮลิคอปเตอร์ขึ้นตอนนั้นเลย แต่ให้ไปจอดที่เนินทรายลูกโน้น ไม่ต้องเข้ามาบริเวณนี้” ซีคซาออลออกคำสั่งแรกหลังจากที่ดับไฟเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“แล้วก็แยกย้ายกันไปพักผ่อนได้ ซาริม นายช่วยจัดการเรื่องทางนี้ด้วย ให้คนมาเก็บกวาดให้หมด” ซีคซามุ่งสั่งอีกครั้ง จากนั้นจึงเดินออกไป

“ครับ นาย” ซาริมรับคำอย่างแข็งขัน ก่อนเหลือบไปมองน้ำในถังที่ตนเองใช้เวลาตลอดช่วงสายตักมันมากับมือ แต่บัดนี้ไม่เหลือเลยสักถัง “นะ...น้ำไม่มีเหลือ”

“ใช่ หมดเกลี้ยงเลยอะ สงสัยต้องรบกวนนายใหม่แล้ว” คนอื่นๆ ต่างพากันหัวเราะสีหน้าของซาริมที่ดูเฉลลงไปถนัดตา

“โอ้ ซวยสองต่อ ต้องเริ่มตัดใหม่อีกแล้ว เฮ้ย...มาช่วยกันหน่อยสิ”
คนที่มึนหน้าตัดน้ำตะโกนบอกเพื่อนๆ ที่กำลังจะเดินแยกย้ายออกไป

“ข้าไม่ได้เล่นหมากรุกพื้นหญ้า จะได้ตัดตักน้ำ” เพื่อนๆ ตะโกนตอบ
กลับมา

“เออ ข้าเต็มกันเข้าไป ไ้อ้วพวกไม่มีน้ำใจ เห็นคนเล่นแพ้แทนที่จะ
ปลอบใจ กลับดีใจกันจนออกนอกหน้า ไ้อ้วเพื่อนเฮงซวย” ซาริมบ่นเพื่อนๆ
ที่เดินจากไปอย่างไม่ไยดี และเฝ้าปฏิญาณในใจ ต่อจากนี้คุณน้ำหวานคือ
ตัวอันตราย เพราะตั้งแต่เจอมา มีอยู่แค่สองคำ คือชวยน้อยกับชวยมาก
มาโดยตลอด

น้ำหวานเดินวนไปเวียนมา ด้วยคิดว่าอีกสักครู่เสียดำต้องเข้ามา
หาเรื่องเธอแน่นอน และก็จริง เมื่อผ้าหน้ากระโจมถูกเปิดออก ร่างสูง
ใหญ่เดินตรงเข้ามาข้างในด้วยใบหน้าเคร่งขรึม ไม่มีคำพูดคำจาใดๆ ได้แต่
จ้องมองนิ่งอยู่อย่างนั้น

คนถูกจ้องมองไม่ยอมแพ้ จ้องตาตอบไม่มีหลบ แต่สุดท้ายก็ทน
ไม่ไหวต้องเริ่มพูดก่อน “ฉันยอมรับว่าทำผิด แต่แค่ครั้งหนึ่ง เพราะถ้า
ไม่ถูกบงการสั่งให้ทำ มีหรือเหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้น ฉะนั้นท่านอาลบิน
ต้องร่วมกันรับผิดชอบ คนละห้าสิบห้าสิบ”

ซีคซาอาลเล็กคิ้ว “ห้าสิบห้าสิบ?”

“ใช่!” น้ำหวานเน้นเสียงเข้ม “ฉันจะบอกว่าทำไมเป็นก็ไม่ฟัง เห็นไหม
ถ้าคิดจะฟังกันสักนิดอุบัติเหตุแบบนี้จะเกิดขึ้นใหม่ ที!”

“ตกลงเป็นซ้ำผิด? ที่ไม่คิดจะฟังเจ้า”

“มันก็ทำนองนั้น แต่คนอย่างน้ำหวานใจกว้างพอที่จะยอมรับผิดด้วย
ครั้งหนึ่ง” น้ำหวานเซิดหน้า ยึดอวยอมรับผิดร่วมกันอย่างคนที่ใจกว้างมาก

ซีคหนุ่มพยักหน้าถอนหายใจ “แล้วทำยังไงไปไฟถึงไหม้ได้”

เสียงถอนหายใจดังขึ้นก่อนเจ้าตัวจะเอ่ย “ก็หลังจากหุงข้าวเสร็จ ฉัน
ก็หยิบกระทะขึ้นมาจะผัดเนื้อแห้งๆ นั่น แล้วฉันก็ไถมันลงไปในกระทะ

แล้วคราวนี้...”

น้ำหวานเหลือบมองหน้าหัวหน้าโจรเล็กน้อยก่อนอ้อมแอ้มบอกสาเหตุ
“แล้ว เอ๋...เอ๋อ เผอญฉันเคยเห็นร้านตามสั่งแถวบ้านผัดไปโยนไป
ฉันก็เลยโยนมัน รอบแรกมันก็ไม่มีอะไรหรอกนะ รับประทานได้สบายมาก แต่
ไปอีกรอบสองนี่ลิ้นแรงไปนิดหนึ่ง เนื้อมันเลยไปติดกระโจม โห้ย! ไฟมันลุก
พืบเลยนะ ฉันเอาผ้าตบๆ มันแล้วแต่ไม่ไหว ก็เลยวิ่งออกมาบอก จากนั้นก็
ก็อย่างที่เห็น”

ชัชชวาลยื่นหนึ่งฟังจนจบ โดยไม่มีท่าทีไววายหรือออกอาการโกรธ
จนน้ำหวานแอบดีใจที่ไม่โดนทำโทษ

“ไปซักผ้า” คำสั่งเรียบๆ นุ่มๆ จากชายร่างสูงใหญ่ ทำให้คนถูกสั่งถึง
กับหน้าเหลอหลา

“ซักผ้า! นี่ฉันยังไม่หายตกใจดีเลยนะ จะใช้ให้ทำงานอีกแล้วหรือ”
น้ำหวานถามเสียงสูงอย่างไม่อยากเชื่อ

“และครั้งนี้ ข้าหวังว่าเจ้าจะทำสำเร็จเรียบร้อย และสมบูรณ์แบบ
อย่างไร้ที่ติ ไม่เช่นนั้นมือเย็นของเจ้าจะมีเพียงข้าวใหม่ๆ กับเนื้อดำๆ ฝีมือ
ของเจ้าที่ยังพอมือหลงเหลืออยู่บ้าง” พูดจบคนสั่งก็หันหลังเดินจากไป ทิ้งให้
คนรับคำสั่งยืนหน้าตาบูดบึ้ง เบ้าปากด้วยความเจ็บใจจอมโจรร้ายเลือดดำ
เป็นที่สุด

หญิงสาวที่ถูกจับมาเรียกค่าไถ่เดินหอบเสื้อผ้าเต็มไม้เต็มมือเกือบ
ลืบทัว เพื่อนำมาซักบริเวณโอเอซิสที่เป็นแหล่งน้ำสำหรับใช้สอยของผู้คนที่
ผ่านเข้ามาพักในบริเวณนี้ เสียงบ่นตามทางทำให้คนที่หญิงสาวเดินผ่าน
อดไม่ได้ที่จะอมยิ้มตามหลัง

“ใส่แล้วก็หมกๆ เอาไว้ ชกมกจริงๆ เป็นโจรสะอาดหน้อยก็ไม่ได้
ชอบเป็นโจรสกปรก ลังแกก็เท่านั้น คอยดูเถอะ ถ้าผลหลุดเข้าเมือง
เมื่อไหร่ สวยแน่ เจ้าโจรอาลบิน เก่งจนจได้แต่ในทะเลทราย อย่างนี้ต้อง
หลอกเข้าไปเชือดในเมือง จะเอาให้ร้องไห้โฮรับวังหน้าตั้งกลับทะเลทราย

ไม่ทันเลย จำเอาไว้ให้ดี อย่าให้ถึงที่น้ำหวานคนนี้บ้างก็แล้วกัน”

น้ำหวานวางเสื้อผ้าของหัวหน้าโจรไว้ริมฝั่ง ผ้าหลายชิ้นอย่างนี้คงต้อง
แช่น้ำเอาไว้ก่อนแล้วค่อยซัก หญิงสาวเหลียวหาอุปกรณ์การแช่ผ้า แต่ก็ไม่มี
อะไรสักอย่าง ถึง กะละมัง อะไรก็ไม่มี ชีวิตในทะเลทรายนี้ดูไปแล้วช่าง
ทรหดเหลือเกิน หญิงสาวครุ่นคิดหาวิธีการแช่ผ้า ก่อนจะยิ้มออกมาเมื่อเห็น
ไม้สามสี่อันวางอยู่ไม่ไกลนัก

อุปกรณ์ไม้ทำลวกๆ โดยฝีมือของน้ำหวานถูกนำมาลอยน้ำ ผ้าทั้งหมด
ถูกกักไว้ในสิ่งประดิษฐ์ไม้สามสี่อันนั้นเพื่อไม่ให้ลอยตามน้ำไปไหน เมื่อ
เรียบร้อยเจ้าตัวก็ยืมกระหย่มในฝีมือตนเอง แค่นี้ก็แช่ผ้าได้อย่างครบถ้วน
ตรงตามหลักการซักผ้า ที่เหลือก็เพียงรอเวลาอีกสักนิดแล้วค่อยกลับมาซัก
ก็เท่านั้น

“คุณผู้หญิงครับ นายให้มาเรียกไปกินอาหารมื้อกลางวันครับ”

น้ำหวานพยักหน้ารับรู้ รีบผละออกมาจากโอเอซิสเมื่อได้กลิ่นหอม
ยวนใจลอยมาตามลม เธอสังเกตเห็นความสุภาพของลูกน้องโจร แล้วอด
คิดไม่ได้ว่ามารยาทช่างดีจังเลย เผอิญๆ อาจจะดีกว่าตัวหัวหน้าเสียด้วยซ้ำ

ข้าวและอาหารแห้งหลากหลายที่วางอยู่ตรงหน้า ทำให้น้ำหวานถึงกับ
กลิ่นน้ำลายด้วยความทิว “อาหารน่ากินจัง ฉันไม่เกรงใจนะ”

“งานที่ให้เราเรียบร้อยแล้วหรือ” ออลบินถามขัดขึ้น

น้ำหวานร้องอึ้งจึกใจในใจ “ทำไปได้สี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์กว่าแล้ว ท่าน
หัวหน้าโจรคงไม่ว่าอะไรใช่ไหมที่จะให้คนหิวข้าวได้กินก่อน” หญิงสาว
เหน็บแนมคนถาม

“ข้าไม่ว่าหรอก แต่ก่อนเจ้าจะกินข้าว อย่างน้อยก็ควรร้องเพลงขับกล่อม
ให้พวกข้าได้เจริญอาหารกันก่อนก็คงดีไม่ใช่ใช้อย่าง”

“โอ๊ย! ท่านหัวหน้า ร้องเพลงตอนกินข้าวไม่ดีหรอก คนโบราณเขาถือ
ไม่ตีหรือก่อกอง” คนหิวคัดค้าน และรีบเสริมด้วยถ้อยคำเป็นจริงเป็นจัง
“เดี๋ยวกันว่า ใครร้องเพลงตอนกินข้าว จะมีแฟนแท้ ไม่เอาด้วยหรือคะฉัน

“ไม่ยอมมีแฟนแก่ รำคาญตายเลย”

“เจ้าว่าคนโบราณเขาถือ แต่ข้าไม่ใช่คนโบราณ เพราะฉะนั้นข้าไม่ถือ และข้าขอตั้งให้เจ้าร้องเพลงเดี๋ยวนี้!” หัวหน้าจอมโจรหันมาสั่งเสียงแข็ง ในใจคิดจะให้หน้าหวานร้องออกมาให้ได้ ไม่ใช่เพราะเขาเชื่อคำโบราณอะไร นั่นหรือ แต่ทำไว้ก็ไม่เสียหายไม่ใช่หรือ

หน้าหวานมองคนสั่งตาขวาง ต้องยอมทำตามคำสั่งด้วยความเจ็บใจ สุดๆ “หิ ก็ได้ ถ้าอยากฟังนัก ฉันก็จะร้องให้ฟัง ตั้งใจฟังให้ดีๆ ก็แล้วกัน”

นักร้องจำเป็นรวบรวมสมาธิ และสูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ จากนั้นก็ตะเบ็งเสียงร้องออกมาด้วยน้ำเสียงสูงปรืดลากยาว จนเสียงนั้นร้าวเข้าไปถึงเยื่อแก้วหูชั้นใน

“เจ็บ...แค้น...เคือง...โกรธ...โทษ...ฉัน...ไย...ฉัน...ทำ...อะไร...”

ทุกคนที่นั่งอยู่ตะลึงงันยกมือขึ้นมาอุดหูทันที เพราะทนเสียงสูงจนบาดแก้วหูตั้งเปรี๊ยะๆ ไม่ไหว

“หยุดๆ เจ้าร้องอะไรออกมา” โจรอาลบินร้องถาม

นักร้องจำเป็นหยุดร้อง หันมาตอบซึ่งซึ่งหน้าชื่อ “นะ ไม่เคยฟังหรือ ร้องแบบวงออร์เคสตรา เสียงโอเปร่าเซียวนะ หาฟังยากมากนะท่านหัวหน้า”

“ฉันร้องต่อนะ กำลังเพลินเซียว” หน้าหวานอ้าปากตั้งท่าจะร้องต่อ แต่ถูกหัวหน้าโจรขัดขึ้น

“พอๆ เสียงแสบแก้วหูแบบนี้ข้าไม่ต้องการฟัง”

“พวกหนูไม่มีระดับ” หน้าหวานแอบบ่นเบาๆ ก่อนฉีกยิ้มพูดต่ออย่างคนที่ยินดีจะร้องให้ฟังได้ทุกเมื่อ “แหม...ท่านหัวหน้า ถ้ายังไฉวันหลังท่านยังอยากฟังอีก บอกได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ ฉันเต็มใจร้องทุกสถานการณ์”

ทุกคนที่นั่งฟังอยู่ต่างถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อได้ยินหัวหน้าตนเอง ระบุเสียงร้องที่สั่นคลอนโสตประสาทไว้ได้ทัน ทำให้ไม่ต้องทนฟังเสียงร้องสูงปรืดจนน่าตกใจให้ระคายหูอีก เมื่อน้ำหวานไม่ต้องร้องเพลงต่อจึงหันไปก้มหน้าก้มตากินอย่างไม่สนใจใคร พร้อมๆ กับความสะใจเกมสมหน้าหน้า

ที่เห็นทุกคนทำหน้าที่ตาเต็มกลืนกับเสียงของตน

ซิคซาออลแอบอมยิ้มฆ่าคนที่แกล้งร้องเสียงบาดแก้วหู เขาฟังตอนแรกยังแอบฆ่า อยากฟังต่อว่าน้ำหวานจะร้องเสียงสูงไปได้ถึงขนาดไหน แต่ติดที่เสียงร้องฟังแล้วปวดแก้วหูทรมาณมาก จึงต้องสั่งให้หยุดก่อนที่หูเขาและลูกน้องจะใช้การไม่ได้ เพราะเสียงร้องที่สูงเกินกว่าทุกคนจะรับไหว

ซิคหนุ่มในคราบจอมโจรเหลือบมองหญิงสาวที่ตอนนี้งำลังกินข้าวอย่างเอร็ดอร่อยโดยไม่สนใจใคร ในใจนึกเอ็นดูเพิ่มขึ้นในความกินง่ายอยู่ง่ายและไม่ปรึภากบ่นถึงความยากลำบากในการใช้ชีวิตท่ามกลางทะเลทรายแบบนี้

“นี่อะไรหรือ อร่อยดี มีอีกไหม ขอเพิ่มได้เปล่า กินเล่นๆ ทำจะเพลินดี อันนั้นก็อร่อย ทำยากไหม จดให้หน่อยสิ จะเอากลับไปให้คนที่บ้าน ทำให้กินบ้าง”

น้ำหวานเริ่มถามเสียงเจ็ยแจ้วเมื่ออาหารที่กินรสชาติถูกปาก จนดูเหมือนเจ้าตัวลี้มไปเสียสนิทว่าตนเองถูกจับตัวมาเรียกค่าไถ่ และเพิ่งถูกบังคับให้ร้องเพลงก่อนกินข้าวไปเมื่อสักครู่

“ของหมูๆ เตี้ยวผมจดีให้ สูตรเด็ดมีเฉพาะตระกูลผมเลยนะนี่น อร่อยเด็ดกว่านี้อีก อย่างนี้ธรรมดา...มาก” ซาริมที่ยกมือขึ้นปิดหูเป็นคนแรกตอบแทนเพื่อนๆ ที่เริ่มนั่งอมยิ้มกับคำคุยไม้

“เหรอ วันหลังขอไปลองชิมมั่งนะ” น้ำหวานขอลองทันที ตามประสาคนชอบเสาะแสวงหาของอร่อย

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา ผมจะจัดสูตรเด็ดๆ เตรียมไว้ให้ รับรองจะติดใจจนหลงตระกูลผมแน่” ซาริมหัวเราะร่วน ก่อนจะรีบหุบฉับเมื่อเห็นสายตาเจ้าหน้าที่จ้องมองนิ่ง แต่ส่งผลให้สะท้านไปทั่วทั้งร่างของตนเอง จนต้องรีบสงบเสียงมพูดแต่ในทันที

หลังจากอาหารมื้อกลางวันที่ล่าช้าและบทเพลงทำลายหูเสรีจลั่นลง น้ำหวานที่กินอ้มจนนั่งยิ้มอย่างมีความสุขสุดๆ ก็ต้องมาสะดุดลงเมื่อมีเสียง

โวยวายโหวกเหวกดังขึ้น

“เฮ้ย! นั่นใครเอาเสื้อผ้ามาลอยน้ำเล่น” ซาริมร้องเรียกเพื่อนให้มาช่วยกันดูว่าเป็นเสื้อผ้าของใคร

น้ำหวานรีบวิ่งไปยังต้นเสียงทันทีเมื่อได้ยินคำว่าเสื้อผ้า และภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าทำเอาน้ำหวานถึงกับยืนหน้าตาเหวออยู่ตรงนั้น

“ตัวนั้นมันเสื้อของหัวหน้านี่หว่า ข้าจำได้”

“เออ น่าจะใช่ ดูคຸ້นๆ”

“อ้าว ตัวที่ลอยอยู่ตรงนั้นก็ใช้นี่หว่า”

“ใครวะเอาเสื้อหัวหน้ามาลอยน้ำเล่น บ้าหรือเปล่า เตียวโตโดนด่าตายซัก” ซาริมกล่าวปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่ทำให้คนทำหน้าสั่นระเือก

ซึ่คซาอาลเดินเข้ามาหยุดยืนตอนไหนไม่มีใครรู้ได้ แต่เสียงดังปานฟ้าผ่าในลำดับต่อมาทำเอาบรรดาคนที่มุ่งดูถึงกับแตกตื่น

“น้ำหวาน! หยุด! ไม่ต้องอูดหูแล้ววิ่งหนี”

“แหม เปล่าสักหน่อย” น้ำหวานปนเบาๆ เธอก็อบยกมือขึ้นมาปิดหูแล้วเตรียมวิ่ง แต่ติดที่โจรอาลบินดันรู้ทันเธอเสียก่อน จึงได้แต่มองเสื้อผ้าทั้งหมดที่ตนเองนำมาซักตาปริบๆ ซึ่งบัดนี้ทั้งหมดได้ลอยเอ้อระเหยคนละทิศคนละทางเกลื่อนไปทั่วทั้งโอเอซิส พร้อมกับไม้ที่เธออุตส่าห์ลงแรงประดิษฐ์ก็ลอยอยู่ด้วยกัน

“ห้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์ที่เหลือของเจ้า คือให้มันซักโดยตัวมันเองใช้ไหม มันถึงได้ลอยละล่องแบบนี้” เจ้าของเสื้อผ้าย้อนถามเสียงเข้ม

คนถูกถามยิ้มสู้ กลอกดวงตากกลมโตภายใต้แว่นหนาไปมา อยกหัวเราะแต่หัวเราะไม่ออก “คิดดูสิ มันเป็นภาพที่หาดูได้ยากนะท่าน ศิลปะมากๆ องค์กรประกอบ แสง สี ลงตัวที่สุด แล้วสีเสื้อผ้าของท่านหัวหน้าเวลาลอยน้ำอยู่กลางโอเอซิสดูแล้วช่างคลาสสิกนัก แถมมีหนึ่งเดียวด้วย เชื่อเถอะ ภาพแบบนี้หาดูไม่ได้อีกแล้วจริงไหมพวกเรา” ประโยคสุดท้ายคนพูดหันไปถามบรรดาคนมุงทั้งหลาย

“จริงครับ” ซาริมเฉลอตอบ ก่อนจะรู้สึกตัว รีบส่ายหน้าอย่างรวดเร็ว
เมื่อเห็นนางหายหน้ารออยู่ตรงหน้า

ซิคหนุ่มหันมามองคนที่ตอบรับเพียงหนึ่งเดียว “ตอบได้ดีซาริม ถ้า
เห็นด้วยนักก็จัดการนำมันขึ้นมาก็แล้วกัน แล้วยกซึกด้วย”

“ผมคนเดียวหรือครับ” ซาริมร้องถามเสียงหลง

“ก็ในเมื่อเจ้าตอบว่าจริงเพียงคนเดียว จะให้คนอื่นมาทำลายภาพที่
หาดูไม่ได้อีกแล้วได้ยังไง ดังนั้นเจ้าก็ควรทำด้วยตัวเอง...คนเดียว” เมื่อ
สั่งซาริมจบ ซิคซาออลก็หันมาพูดกับน้ำหวาน “สำหรับเจ้า ตามเข้ามา”

ซิคซาออลฉุดมือคนที่กำลังจะอำปากโด้ตอบเดินออกไป ทิ้งให้ซาริม
ยืนมองภาพศิลปะกลางโอเอซิสอย่างคนน้ำตาตกใน

“โชคดีนะ ซาริม” เสียงหญิงสาวที่ทำให้ซาริมน้ำตาตกในดังแว่วมา

“ครับ คุณน้ำหวาน” ซาริมตอบเบาๆ ด้วยน้ำเสียงอ่อนระห้อย-
โรยแรง ก่อนหันไปสบตาเพื่อนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ

“เสียใจด้วย ข้าไม่กล้าขัดคำสั่งซิค” ทุกๆ คนต่างทยอยเดินจากไป
อย่างเสียใจที่ไม่สามารถช่วยเพื่อนรักได้ ซาริมได้แต่มองเพื่อนๆ เดินไป
จนสุดสายตา พร้อมกับคำรำพึงรำพันอย่างแสนเสียใจ

“ไม่น่าเลย ไม่น่าคิดสั้นเป็นคนเอาياسลบไปโปะคุณน้ำหวานเลย
ไม่อย่างนั้นก็คงไม่มีวันนี้ ชีวิตนี้ช่างแสนเศร้านัก...”

“นี่ท่านจะพาฉันไปไหน ไม่เอานะฉันไม่ไป ฉันจะไปช่วยซาริมเก็บผ้า”
เสียงร้องต่อต้านพร้อมกับพยายามขึ้นตัวบิดมือให้หลุดจากการถูกกึ่งลาก
กึ่งจูง ทำให้ซิคหนุ่มยิ่งเพิ่มแรงลากยิ่งขึ้นไปอีก

“ดีไม่มีใครเกิน” ซิคซาออลบ่น หลังจากลากร่างหญิงสาวที่เดินมา
ตลอดทางเข้ามาในกระโจมตัวเองได้เป็นผลสำเร็จ

น้ำหวานหยุดยืนนิ่งอยู่ในกระโจม สีหน้าเคร่งเครียด แววตามอง
โจรอาลบินอย่างประเมินสถานการณ์

“เก็บกวาดกระโถมหลังนี้ และหวังว่าครึ่งนี้จะไม่มီးอะไรผิดพลาดอีกขออย่า... ต้องไม่มီးอะไรผิดพลาด”

หญิงสาวน้อยเฝ้าตาชุ่นเมื่อโดนคนที่ตั้งตนเองเป็นผู้บังคับบัญชาสั่งอีกครั้งในรอบวัน

“รับคำบัญชาละ ท่านหัวหน้า ถ้าสั่งเสร็จแล้วก็ขอเชิญไปพักผ่อนได้ตามสบายนะคะ ทางนี้ต้องมีต่องเป็นห่วง อีฉันจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยอย่างสุดฝีมือ อย่างมาอยู่ให้เกะกะเลยละ” น้ำหวานออกปากโละกลายๆ เมื่อไม่เห็นคนตรงหน้าจะขยับเขยื้อนไปไหน ชั่วยังนั่งมองอย่างสบายอกสบายใจเสียอีก

“งานนี้ข้าจะเป็นคนกำกับเจ้าทำงานเอง จะได้ไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ เกิดขึ้นซ้ำไปซ้ำมา เอลละ... ทำงานได้แล้ว และอย่าบ่นให้ข้าได้ยินแม้แต่คำเดียว ไม่เช่นนั้นคืนนี้เจ้าจะได้ทำงานทั้งคืนแน่”

น้ำหวานหุบปากที่กำลังจะเถียงลงทันทีเมื่อได้ยินว่าจะมีงานตอนกลางคืน และเพื่อสวัสดิภาพของตนเองในยามค่ำคืน จึงทำตัวว่านอนสอนง่ายด้วยการหันไปทำงานเก็บๆ กวาดๆ ถูๆ ตามประสาเด็กรับใช้มือใหม่

“ดีมาก” เจ้าของกระโถมเอ่ยชมเมื่อเห็นน้ำหวานไม่ปริปากบ่นอะไรออกมา

หลังจากทำงานไปได้สักพัก น้ำหวานจึงเริ่มตะล่อมถามเพื่อเก็บไปเป็นข้อมูล “เอ่อ... ท่านหัวหน้าอาลบิน ฉันขอถามหน่อยเถอะ ฉันสลบไปที่ชั่วโมงหรือ”

“ก็นานพอดู” ซิคซาอาลตอบแบบไม่ได้ให้ความกระจ่างใดๆ ทำให้คนถามหน้าหงิกที่อีกฝ่ายไม่ได้ให้ความร่วมมือจึงเซ็งตัวอย่างแรง อารมณ์เริ่มเสียนิดๆ

ซิคหนุ่มมองภาพตรงหน้าซ้ำๆ น้ำหวานคงคิดจะถามเพื่อรู้ว่าตนเองอยู่ไกลจากเมืองหลวงมากเท่าใด และเมื่อเขาไม่ให้ความร่วมมือในการตอบเจ้าหล่อนจึงไม่ค่อยพอใจนัก ชายหนุ่มมอมยิ้มเอ็นดูกับความสติเฟื่อง

ความวุ่นวายของหญิงสาวที่มีมาตลอดทั้งวันในวันนี้

“นั่งยิ้มคนเดียวอยู่ได้ สติดีหรือเพี้ยนกันเนี่ย” น้ำหวานบ่นอุบเมือ เหลือบเห็นหัวหน้าโจรตัวร้ายนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว หญิงสาวแอบ เบ้าปากใส่จอมโจร แล้วบังเอิญที่สายตาไปสะดุดกับของบางอย่างที่เธอจำได้ดีว่าใครเป็นเจ้าของมัน

เบ้าใหญ่ที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กๆ ติดที่นอนดึงดูตให้เจ้าของเบ้าเดินไป เซ็ดๆ ถูๆ บริเวณนั้น หญิงสาวชำเลืองมองผู้ชายที่นั่งห่างออกไปอย่าง ฟังพอใจที่เห็นว่าเขาไม่มีทีท่าจะสังเกตเห็นว่าเธอกำลังจะทำอะไร น้ำหวาน ก้มๆ ปัดๆ ต่อไปเหมือนปกติ และเมื่อเห็นจอมโจรเปลือ มือบางก็รีบความ หาของบางอย่างในเบ้าของตนเองทันที

“สปรีย์พริกไทย นกหวีด ไฟฉายแรงสูง มีดปากกา สนับมือ ไม่มี หรอก ไม่ต้องคัน” เสียงเนิบนาบดังลอยมา มือบางชะงักค้างคาเบ้าแล้วรีบ หดกลับอย่างรวดเร็ว

“ไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย” น้ำหวานพูดเสียงล่อไร้พิน จนสุดท้าย ที่โดน คั้นกระเป่าแล้วถูกริบของไป

“ก็แค่บอกไว้ เพื่อเจ้าคิดจะหามัน จะได้ไม่ต้องเสียเวลาหาของในเบ้า รกๆ ไบนั่นอีก” ซิคซาอาลพูดกลัวหัวเราะ ขำท่าทางน้ำหวานที่ดูเคืองสุดๆ เมื่อถูกจับได้

“หึ” น้ำหวานส่งเสียงเบาๆ ในลำคออย่างไม่ค่อยพอใจนัก จากนั้น ก็ก้มลงไปขีดโต๊ะอย่างแรงตามอารมณ์ที่กำลังกรุ่น จนมือปัดไปโดนกล่อง ที่วางหมิ่นๆ เอาไว้ตกลงมา คนทำรีบงยหน้าขึ้นมองเจ้าของกระโຈມพร้อม กับส่งยิ้มแห้งๆ ให้

“ขอโทษทีนะท่าน เผลอไปนิด แต่ไม่ต้องเป็นห่วง ฉันจะเก็บให้ เรียบร้อยเหมือนเดิมทุกประการ”

หญิงสาวรีบก้มลงเก็บของที่ตกอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งมาสะดุดกับ ขวดน้ำยาล้างคอนแทกต์เลนส์เล็กๆ ขวดหนึ่ง น้ำหวานอดแปลกใจไม่ได้ว่า

ทำไมจอมโจรต้องใส่คอนแทคเลนส์ด้วย มันเป็นเรื่องที่แปลกมาก ยิ่งคิด
เธอก็ยิ่งสงสัย

ซีคซาลซซังก็เมื่อเห็นน้ำหวานหยิบขวดน้ำยาล้างคอนแทคเลนส์
ขึ้นมาวางใส่กล่อง ก่อนจะโลงใจที่เห็นอีกฝ่ายไม่มีท่าทีสงสัยหรือซักถามอะไร
เกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เพื่อความปลอดภัยเขาควรให้น้ำหวานออกไปจากกระโหลม
นี้ให้เร็วที่สุด โช้ที่ราเซนให้มาเก็บอยู่แถวที่หญิงสาวกำลังไปป่วนเบี่ยนเซ็ด
และเขายังไม่อยากจะแผนแตกเสียก่อน

“วันนี้พอแค่นี้ เจ้าไปพักได้”

“แหมท่าน...ฉันกำลังขยันเชียว ต่ออีกหน่อยก็ได้ ยังเซ็ดๆ ญูๆ
ไม่เสร็จเลย” น้ำหวานประซดเข้าให้ และเธอก็ยังอยากรำวงข้าวของที่หน้า
สงสัยต่ออีกสักเล็กน้อย

“ยังมีกระโหลมเหลืออีกเก้าหลัง ถ้าเจ้าอยากเซ็ด จะเลือกหลังใด
หลังหนึ่งก็ได้ ตามใจเจ้านะ ข้าอนุญาต หรือถ้าเจ้าขยันมาก อยากรจะเซ็ด
ทั้งหมดก็ได้”

น้ำหวานแสะยะยิ้ม ยิ่งนานวันยิ่งหมั่นใส่คนตรงหน้าเป็นทวีคูณ และ
เมื่อหมั่นใส่ ดวงตากลมโตจึงมองเขม็งเข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลของหัวหน้า
โจรใหญ่ น้ำหวานจ้อง และจ้อง และยิ่งจ้อง ก่อนที่ความรู้สึกคุ้นเคยกับ
ดวงตาคู่นี้จะทำให้เริ่มสะตุใจ จนเปลือยนิมมองนิ่ง

ซีคซาลเห็นหญิงสาวยืนนิ่งเหมือนคนกำลังใช้ความคิดจึงรีบหันเห
ความสนใจทันที “ข้าจะอาบน้ำ จะอาบด้วยกันไหม เจ้าจะได้ช่วยเซ็ดๆ ญูๆ
หลังข้า”

เมื่อเจอคำชวนแบบนี้ คนถูกชวนให้อาบน้ำด้วยกันถึงกับหลุดจาก
ความสงสัย “ดูที่ท่านหัวหน้าก็ยังไม่แก่มากนัก น่าจะแค่นี้สิบกว่าๆ แขนขา
ก็ยังคงพอมิแรงอยู่ไม่ใช่หรือ เอาไว้ถ้าแก่หง่อมเมื่อไรค่อยมาบอกฉันอีกที
ก็แล้วกัน ไปดีกว่า” พุดจบก็สะบัดหน้าเดินออกไป

ซีคซาลหน้าเหลือ เลขสี่เข้ากระแทกใจอย่างจัง ซีคหนุ่มตีหน้า

ไม่ถูกเมื่อโดนน้ำหวานที่กักไว้ว่าเขาอายุสี่สิบกว่า นี่เขาดูแก่ขนาดนั้นเชียวหรือ
ปีนี้เขาเพิ่งสามสิบหกเท่านั้นเอง และช่วงอายุขนาดนี้ถือว่าเป็นวัยจรรยา
ที่มีเสน่ห์ดึงดูดสูงสุด แล้วทำไมน้ำหวานยังคงไม่ออกอีกว่าเขาอายุไม่น่าถึง
สี่สิบ ซิคหนุ่มสำอางหน้าแบบมีเน่ๆ หยิบกระจกของน้ำหวานที่ค้นได้จากเบ้
ขึ้นมาส่อง ก่อนหันซ้ายหันขวามองหน้าตนเองในกระจก ลักพักก็พยักหน้า
เมื่อได้ข้อสรุปที่ลงตัวที่สุดเพราะหนวดเครานั้นเองที่ทำให้หน้าตาของเขา
ดูแก่เกินอายุจริงไป แต่ถึงกระนั้นก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเสน่ห์ที่มีติดตัวมาคง
ไม่ลดตามลงไปด้วยใช่ไหม...